

Parti ve yığın örgütlenmesini güçlendirmek için İLERİ!

Karkerên Hemû Welatan Yekbin!

15 TEMMUZ 1984

SAYI : 20

PÊŞENG

BO SORÊŞ

ORGANA KOMÎTA MERKEZÎ YA PARTIYA PÊŞENG A KARKERÎ KURDISTAN

Kavgaya Hazırlanın

Faşist diktatörlüğün dört yılını tamamlamasına az bir süre kaldı. Türkiye kapitalizminin içine düştüğü ağır bunalımı aşmak, sömürgeci tekelci burjuvazinin sarımsal iktidarını, emperyalizmin tehlikeye giren çıkarlarını sağlamak için bir avuç tekel adına gerçekleştirilen darbeden buyana, faşizm ne ekonomik bunalımı aşabildi ne de siyasal rejimini uzun vadede güvenceye alabilecek başarıyı sağlayabildi.

"Demokrasiye geçiş" gibi yutturulmaya çalışılan sivilleşme sürecinde diktatörlük, kurumlaşmasını oturtabilecek, yığınları ve uluslararası ilerici demokrat kamuoyunu oyalayabilecek son temel kozlarını da ortaya sundu; "seçimler" yapıldı, "parlamentar" hayat başladı. Fakat çok geçmedi, ortaya sürülen temel kozlar da, rejimin niteliğini değiştirmede, kitlelerin gözünde açığa çıktı. 24 Ocak kararlarıyla "tek alternatif" olarak yürürlüğe sokulan IMF dayatması ekonomi politikta da dörtbuçuk yılı aşmasına rağmen hiçbir derde "deva" olmadı. Ekonomik bunalım aşılamadı. Açık ve kaba bir talana dönüştürülen sömürü ve soygun politikasına rağmen ekonomik çöküş, temelde sürüyor. İşsizlik, yoksulluk ve açlık kol geziyor. Ekonomik çöküş, sadece işçi sınıfını, köylüleri, yoksul emekçileri değil orta tabakaları, hatta burjuvazinin önemli bir kesimini de derinden etkiliyor. Burjuva safılarında da, bir avuç tekelin çıkarları doğrultusunda, ısrarla sürdürülen ekonomik politikaya karşı hoşnutsuzluk artıyor. Çelişkiler, çıkar kavgaları derinden derine alevleniyor.

Öyle bir noktaya yaklaşıyoruz ki, faşizm artık saldırı durumundan savunmaya geçmekte olan bir dönemeceye yaşıyor. Bütün pervasızca

Devamı sayfa 12'de

Mücadele Onurumuzu Koruyorlar

11 Nisan'da İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde başlayan, daha sonra İzmir Buca ve Elazığ Askeri cezaevlerine yansarak genişleyen açık grevleri sona erdi. Ama tutuklular yaşamları pahasına faşist diktatörlüğün insanlık dışı tüm uygulamalarına karşı çıkıyor, direniyor, en insani hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi yükseltiyor.

Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde geçen ay beş devrimci, anti-faşist tutuklu şehit düştü. Onlarca Haydarpaşa Askeri Hastanesi'ne kaldırıldı. Yine, İzmir ve Elazığ'daki açık grevlerinde bazı tutuklular komaya girdi. Fakat faşist diktatörlüğün görülmeye yasağı dahil tüm engellemelerine rağmen mücadele onurumuzu koruyan tutuklular dirençlerinin sesini yükseltmeyi ve kamuoyuna yansıtmayı başardılar, T.Özal ve sıkıyönetim komutanlıklarının yalan, çarpıtma ve demagojilerine bizzat zindanları çınlatarak bir kez daha cevap verdiler.

Öte yandan, 19 Mayıs'ta İs-

tanbul Taksim alanında gösteri yaparak, Metris ve Sağmalcılar cezaevlerindeki direnişlerle dayanışmada bulunan tutuklu ananelerinden 12'sinin gözaltına alınması, ve 15 tutuklunun hastaneden alınarak "bilinmeyen" bir yere götürülmesi de yaygınlaşan tepkiye tuz biber ekti. Anneler, Cumhurbaşkanlığı ve Kula Meclis önünde gösteri yaptılar, girişimlerini daha da arttırdılar. Uluslararası Af Örgütü, T.Özal'a, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na ve Türkiye'nin Londra Büyükelçiliği'ne birer telgraf göndererek durumdaki duyduğu endişeyi dile getirdi.

Buna karşın, faşist diktatörlük toplumsal yaşamın tüm alanlarında olduğu gibi cezaevlerinde de baskı ve zulüm politikalarını en acımasız bir biçimde sürdürüyor. Evren ve Özal çetesi "cezaevlerinde siyasi tutuklu yoktur" diyebilecek kadar pervasızlaşabiliyor.

Bu gerçekler şunu bir kez da-

Devamı sayfa 15'te

Türkiye Sınırına Asker Yığıyor

İran-Irak savaşının Basra Körfezi yöresinde alevlenerek kuzeye doğru yayılmaya başlaması üzerine Türkiye'nin, İran-Irak-Türkiye sınır üçgeninde ve Irak ile Türkiye sınırında yoğun askeri faaliyetlere giriştiği haberleri geliyor.

Daha geçen yıl, Türkiye sınırında, büyük ölçekli askeri inşa faaliyetlerine girişmişti. Kısa sürede ardarda bazı askeri yapılar inşa etti. Son aylarda da Hakkari'nin sınırına yakın dağlık yörelere çok sayıda asker yığılmaya başladı.

Sınırda asker yığma girişimleri saklı tutuluyor. Türkiye yetkilileri, bazı askeri birliklerin "silah ve kanun kaçağı" aramak üzere Hakkari'ye sevk edildiğini ileri sürüyorlar. Fakat, gözlemciler, böylesine büyük miktarda asker sevkiyatının, "silah ve kanun kaçağı" aramadan öte bazı amaçlarla olduğunu vurguluyorlar.

Açık ki Türkiye sınırları asker yığmakla, bir yandan İran ve Irak savaşına meşgul olurlarken her iki ülkenin Türkiye sınır bölgelerinde jandarmalık görevini yapıyor, Kürdistan halkının mücadelesinin yaygınlaşmasına karşı önlem almaya çalışıyor, diğer yandan da ABD ve NATO'nun savaş bölgesine müdahale planlarında üstlendiği görev doğrultusunda hazırlıklar yapıyor.

Bu gerçeği doğrulayan bir gelişme Haziran ayı başında Van'da meydana geldi. Van'da NATO'ya bağlı askeri yetkililerin gizli bir toplantısı yapıldı. Sızan haberlere göre, bu toplantıda, Türkiye'nin, bölgeye müdahale esnasında üstleneceği görevler konusunda yapmakta olduğu hazırlıklar, aldığı önlemler gözden geçirildi. Yani somut önlemlerin alınması sorunu tartışıldı.

"Örgütsüz halk, köle halktır" sözü, bir halkı kurtuluşu götürececek başlıca silahın örgüt olduğu gerçeğini en iyi şekilde ifade eden deyimdir. Kürdistan halkının tarihi incelendiğinde, nice fedakarlıklara, onbinlerce insanın kanına malolan nice yiğitlik ve kahramanlıklara rağmen; direnişlerin, ardı arkası kesilmeyen mücadelelerin, her keresinde yenilgiyle sonuçlanmalarının temelindeki başlıca nedenlerden birinin de gerçek anlamda bir örgütlülüğün yokluğu olduğu görülmüştür. Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde ifadesini bulan çağdaş bir örgütlülük düzeyinde biçimlenme sorunu; Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketinin, içinden geçtiğimiz süreçte en can alıcı sorunlarından biridir. Hareket, halkımızın en derin özlemi olan bağımsız, özgür ve mutlu bir hayatı somut gerçeklikle dönüştürecek, devrimi zaferle taçlandırarak en temel öğelerin çoğundan yoksun olduğu gibi, bugün içinde yaşadığımız koşulların gereksinimlerine cevap vermekten de hayli uzaktır. Toplumun ulusal demokratik saflaşmasında olduğu gibi, bu zemindeki sınıfsal gerçeğin siyasal saflaşması da genel olarak çağdaş bir kurumsallaşma düzey ve anlayışından yoksundur. Hatta hangi temelde olursa olsun "kurumsallaşma" olayı pratikte maddi bir olguya dönüşmediği gibi, teoride de, ülkemizin gerçekliğinin sentezinin düşüncede biçimlenmesi anlamında olgunlaşmamıştır. Düşünsel alana damgasını vuran kavrayışta sığlık, mekanik ve kaba bir karikatürleştirilmiştir. Biz henüz, güneşli açık bir günde, sağlam işleyen bir kameranın objektifinden geçen net fotoğrafi yakalayabilmiş değiliz, kafamızda böyle bir fotoğrafın yerine sisli ortam içinde silikleşen bir görüntü var desek, hata olmaz sanırız. Bunun pratiğe yansımaları, ilkelilik, anlık geçici gelişmelere, günlük olayların ayrıntılarına boyun eğişe götüren bir programsızlık, ve genel anlamıyla eylemler arasında kopuklukta. Mücadele; başlangıcın doğal özelliği olan basitlik ve sa-

ÖRGÜTSEL YAŞAM

M. CİWAN

delikten, çok yönlülüğe, daha mükemmelle doğru gelişerek olgunlaşan bir sürecin sürekliliğine bir türlü oturtulamıyor. Bunun sonucu olarak da, hareket, hantal, ağır canlı bir özellikten kendisini kurtaramıyor.

Bunca canalcılığının yanında bu aynı zamanda öyle bir sorundur ki, aşılması için nesiller boyubir çabayı, yaşamın her alanını gözönünde bulunduracak değişme ve yenilenmeyi gerektiriyor.

Sömürge boyunduruğu altında ki geri toplumsal ilişkiler ağıyla örülmüş ülkemizde, ulusal kurtuluşta çıkarlarını gören bütün sınıf ve tabakalar onların siyasal temsilcileri, genel anlamda ulusal hareketin sözkonusu olan durumdan kurtarılması göreviyle karşı karşıyadırlar. Aynı şekilde şu gerçeği de gözardı etmemeliyiz ki, bu yönde gösterilecek çabalarla, her sınıf ve tabaka ya da onun siyasal temsilcisinin kendi sınıfsal çıkarlarının gerektirdiği nitelikler ön plana çıkacaktır.

Bizim açımızdan, son derece net ve anlaşılır olması gereken bir nokta var: Hem Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ne götürecekt ulusal mücadelede, hem de Kürdistan toplumunun gelişmesi öndeki tüm engelleri yıkacak, sömürüye, baskıya ve geri yaşam koşullarına dayanan sınıfsal egemenlik sistemini ortadan kaldıracak özgür ve mutlu bir yaşamın inşa edilmesi sürecinde, gereksinimlere cevap verebilecek, en çağdaş, en etkin örgütlenme olanaklarına sahip yegane sınıf, işçi sınıfıdır, onun ideolojisi Marksizm-Leninizm'dir. Marksizm-Leninizm hayatın karma-

şıklığı ve çok yönlülüğü içinde doğan her soruna, hayatın doğruladığı en geçerli çözümleri sunabilme yeteneğindeki bilimsel niteliğiyle ve geleceği inşa etmede en yetenekli sınıf olan işçi sınıfının ideolojisi olması nedeniyle bize bu olanağı veriyor. Öte yandan işçi sınıfı bugünkü toplum düzeninde içinde bulunduğu objektif konumu gereği en istikrarlı, en kararlı ve sonuna kadar disiplinli bir yapıya sahip ve geleceğin temsilcisi olmakla da Marksizm-Leninizm'in sunduğu en doğru çözümlü hayata geçirebilme olanak ve yeteneğinde olan tek sınıftır. İşte proletaryanın Leninci partisini doğuran bunlardır.

Kürdistan'da da partimiz böyle bir gerçekliğin ürünü olarak doğmuştur. Bunun anlamı çok açıktır: Bu demektir ki, Kürdistan halkının Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin ve O'nun üzerinden inşa edilecek yeni yaşamın gereklerine cevap verebilecek çağdaş örgütsel mücadeleyi örgütleme görevi herkes ten önce bizim Partimizin omuzlarındadır. Böylesi bir görevi Kürdistan işçi sınıfının öncü partisi PPKK başarmak zorundadır.

Partimizin omuzlarına tarihi toplumsal olguların kaçınılmaz biçimde yüklediği sözkonusu misyon, doğal olarak beraberinde başka bir görevi getirip önmüze koyuyor; partimizi, yüklendiği tarihsel misyonun üstesinden gelebilecek düzey ve yetkinliğe ulaştırmak, partimizin geleceğe doğru uzanan yolda halkın ulusal mücadelesini, yukarıda sözkonusu ettiğimiz gereksinimlere cevap verebilecek çağdaş örgütlülük düzeyine ulaştırmada kendi üzerine düşeni başarabilmesi, ancak, herşeyden önce onun böylesi bir düzeyin en sağlam, en yoğun ve en yetkin ifadesi olarak biçimlenmesine, bu yolda en önde gitmesine bağlıdır. Görev, kolay değil, kısa sürede haledilebilecek gibi de değil. Ama üstesinden gelenebilmesi olanaksız da değil. En önemlisi de böylesi bir görev başarılmadan halkın devrimci mücadelesi ve gerçek kurtuluşunun yolunda hiçbir ciddi atılım atılmaz. Zafere doğru bizi ileriyiz

Devamı sayfa 16'da

FAŞİZMİN SİVİL DESTEK ÇABALARI

Roni KOÇER

Son aylarda, ANAP bünyesinde MHP'ilerin yoğun faaliyeti halinde bulunduğu, aynı dönem içerisinde faşist diktatörlüğün sivil vurucu güce ve kalıcı bir kitle tabanı elde etme çabalarını artırdığı görülüyor. Sivil faşist örgütlenmede, özellikle MHP kökenli faşistlere önemli roller yükleniyor. ANAP'ın yönetiminde devlet kadrolarında, MHP'li faşistler adım adım işleniyorlar, MİSK "sendikal faaliyet" lere başladı.

Bilindiği gibi, 12 Eylül 1980' de iktidarı gasp eden faşist generallerin gerçek yüzü çok geçmeden geniş kitleler nezdinde açığa çıktı. Geçici sempatinin yerini nefret aldı. Bu durum, generallerin, halktan aldıkları desteği yitirmeleri anlamına gelmekten öte, daha uzun bir süre boyunca bu işin sadece orduya dayanılarak yürütülmesinin güç olduğunu gösteriyor. Halk arasında yeşeren kin tohumlarının, sistemi bir süre sonra sarsabileceği anlamına geliyor. Tekelci burjuvazi bunu çok iyi biliyor.

Hazırlanan faşist "Anayasa"nın dışı çıkmasıyla halka onaylatılması, Kenan Evren'nin Cumhurbaşkanlığı'na seçilmesi ve bu aşamadan sonra da "sivilleşme" oyunlarıyla seçimlere gidilmesi'nin ardından iktidara ANAP'ın gelmesi, faşizmin genel kurumlaşma sürecinin önemli bir kesitini oluşturdu. Sivilleşme sürecine bağlı olarak, darbe ile beraber her tarafı emir komuta zinciri içinde baskı altında tutarak yöneten ordunun, kitleler arasındaki doğrudan yönlendirici görevlerini adım adım bırakarak "kışlaya çekilmesi" gerekiyor.

Daha öncede, faşist diktatörlük sivil bir kitle tabanı oluşturmak için azami çaba sarfediyordu. Ama, ordunun "kışlaya çekilme" süreci ile beraber kitle tabanı oluşturma çabalarına denk düşen mekanizma da bir boşluk, ister istemez do-

ğuyor. Şimdi diktatörlük, devlet dairelerinde, işçi sınıfı ve diğer kitleler arasında başgösteren bu boşluğu, MHP'nin faşist millis kadroları ve sivil örgütleriyle doldurma planını yürürlüğe sokuyor.

Daha evel bu kadar açıktan açığa aktif ve etkin faaliyet halinde buldukları gözlemlenemeyen MHP kökenli faşist kadroları, diktatörlüğün gözünde değerli kılan etkenler nelerdir?

Herşeyden önce, bunların sivil kitle içerisinde oluşan belli bir çalışma deneyimleri var. Darbenin ardından, bunlar sivil faşist örgütsel yapılarını fiilen sürdürdüler. Bu organizatörlerin arasında daha evel -sayca az da olsa- gitmiş olan bir potansiyel vardı ki, bugün, bu potansiyelin önemi azımsanamaz. Bu kadroların, diktatörlük için gerekli sivil faşist örgütlenmeyi hazırlamada belli bir deneyim birikimlerinin varlığı ve yetenekleri, cunta için çok önemlidir. Evren-Özal ikilisi, MHP kökenli kadroların bu avantajlı durumundan yararlanmak istiyor.

Generallerin "sivilleşme" komedyaşısı süreci boyunca MDP ve ANAP, MHP kökenli kadroları ve oy potansiyellerini elde etmeye çalıştılar. Bu, adeta bir yarış niteliğini aldı. 6 Kasım seçimleri arifesine gelindiğinde, MHP kökenli faşist kadroların belli başlı üç alana dağıldıkları ortaya çıktı: Kimileri MDP'de yer alırken, kimileri de ANAP içerisinde çalışmaktan yana tutum takındı; üçüncü bir grup da her iki partinin dışında bir seçenek oluşturma çabalarını sürdürdü.

6 Kasım seçimlerinde, cuntanın iktidara getirmek istediği MDP'nin sonuncu olması ve ANAP'ın tek başına iktidar olmasının ardından MHP kökenlilerin ANAP'a yönelmeleri daha bir hız kazandı. ANAP, bunlara bastı, önemli alanlarda görevlendirmeye başladı. 25 Mart yerel seçimlerine,

ANAP'ta yer alarak adaylıklarını koyan çok sayıda MHP kökenli faşist, İl, İlçe ve köylerde yerel yönetim organlarına seçildiler. Yerel seçimlerden sonra MHP kökenli kadroların ANAP içerisindeki etkinliği arttı ve çok sayıda MHP kökenliye devletin kilit noktalarında yer verildi.

Bundan çıkarılabilecek çok yalın ve açık bir ders var. Faşist diktatörlüğe karşı halk yığınlarının sesinin her geçen gün biraz daha gür çıktığı; işçi, köylü, esnaf, sanatkar ve aydınların demokratik hak ve özgürlükler için savaşımlarını güçlendirdiği; yığınlarda canlanma yönünde bir ilerlemenin olduğu; iktidarın yığınları istediği oranda kendi denetiminde tutmayı beceremediği; cezaevlerinde patlak veren yığılma başkaldırı ve direnişlerin dışarıdaki mücadele üzerinde derin etkiler bıraktığı; yığınlar tarafından "genel" atılarak çıkarılışın, tüm tutuklular sarıverilişin" şarjının yükseltildiği; tekelci burjuvazinin en gerici, en söven ve ABD emperyalizmiyle en sarmaş dolaş kesiminin tedirgin olduğu bu koşullarda, faşist diktatörlük sivil asker işbirliği temelinde sivil militan bir güç oluşturmayı ve sürekli bir kitle tabanı için temeller atmayı zorunlu görüyor. Faşizm, sağlam ve kalıcı bir etkiyi sadece parlamento, ordu, polis ve yeterince etkili olmayı beceremeyen ANAP'ın yerel parti örgütleriyle sağlayamayacağı bilinmektedir. Toplumun çeşitli alanlarında çalışacak, etkinlik sağlayacak örgütlenmelere olan ihtiyacı da bundan doğuyor.

Geçenlerde açılışına karar verilen MİSK de sivil militan gücün işçi hareketi içindeki kanadı olacaktır. Faşizm, bir taraftan faşist sendikacılığı TÜRK-İŞ bünyesinde güçlendirerek bu sendikayı tamamen faşist bir sendikaya dönüştürmeye çalışıyor; diğer taraftan da, bunun dışında her zaman Evren-Özal ikilisine sadık kalacak bir sendika yaratmaya çalışıyor. Yöneticileri, diktatörlük ile tamamen uzlaşma yolunu seçmiş olsa bile ilerideki süreçte, meydana gelecek gelişmelerin TÜRK-İŞ'teki işçi yığınlarını faşizmle karşı karşıya getirmesi kaçınıl-

Devamı sayfa 11'de

PARTİ VE YİĞİN ÖRGÜTLENMESİNİ GÜÇLENDİRELİM

Ferhad ÇELENG

Döneme uygun parti politika ve taktiklerini yaşama geçirmek; uzak ve yakın stratejik hedefler, güncel ve acil görevler doğrultusunda parti ve yığın örgütlenmesi geliştirip güçlendirmek; en önemlisi de teori ve pratiğin uyumluluğunu sağlamaya çalışmak; her düzeydeki parti örgütlerimizin bir an olsun savsaklamamaları gereken başlıca görevlerdir. Bu görevlerin yerine getirilmesinde pratik ve ideolojik önderlik, Parti Merkez Komitesi ve yayın organlarının olmasına rağmen; bölge, il, yerel ve diğer taban örgütlerine de çok önemli ve yaşamsal görevler düşüyor. Hele partinin yığınlarla kaynaşmasında, temel bağlantı rolünü üstlenmiş taban örgütlerinin işlerliği ve yığınlarla bağlanma ölçüsü; partinin yığınlar içindeki etkinliğinin tartışılmaz kanıtıdır. Bu gerçeklik, parti ve yığın örgütlenmesinin ne denli birbirine bağlı ve iç içe olduğunu gösteriyor.

Ne ki, bu iki yönlü görevin; yani parti ve yığın örgütlenmesi gereğinin farkında olmak yetmiyor. Bilindiği gibi, görevin farkında olma; bu görevin yerine getirilmesi için bizzat pratik mücadele vermekle, görevin kapsamı ve düzeyinde olabilecek değişikliklere karşı duyarlı davranmakla birleştirildiği, bütünleştirildiği oranda başarı kaçınılmaz olur. Bu, herşeyden önce toplumsal ve siyasal gelişmelerin gerçek seyrini; koşullardaki ani veya sürekli değişiklikleri, ülkemizdeki genel, bölgesel ve yerel hareketlenmeleri ve bunların Türkiye'deki hareketlenmelerle bağlantılarını olduğu gibi, ne a-bartarak ne de küçümseyerek kavramayı; olanaklı en iyi bir biçimde parti örgütlerini, özellikle yığınlarla direkt bağı olan taban örgütlerini nitelikçe yetkinleştirmeyi; parti üye ve sempatizanlarını uygun mücadele biçim , araç ve yöntemleriyle yığınlar içinde seferber etmeyi;

gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

MUHALEFETİ TOPARLAMA OLANAKLARI GENİŞLİYOR

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, diğer anti-faşist sınıf ve tabakaların saflarında, faşizme karşı örgütlü mücadeleye kanallı edilebildiği takdirde, önemli başarılarla yol açabilecek kendiliğinden ve dağınık hareketlenmeler boy veriyor. Sömürgeci faşist diktatörlüğün tüm baskı, zulüm ve sömürü politikalarına rağmen, uygulamaların gerek niteliği gittikçe kitleler nezdinde açığa çıkıyor. Ve bu durum, kin ve nefrete, hoşnutsuzluğa, gösteri ve protestolara yol açıyor.

Halklarımızın genel ve yerel "seçimler"de, ortamın eşitsiz koşullarına rağmen faşizme duyduğu kin ve nefreti; bizzat faşizmi şahsında somutlaştırdığı seçeneklere oy vermeyerek gösterdiği çok iyi biliniyor. Özellikle son bir yıl içinde merkezi yönlendiricilikten ve birbiriyle güçlü bağlardan yoksun olsa bile, kitlelerin diktatörlük karşıtı eylemlerinde önemli oranda artış gözlemlendi. Sözü ettiğimiz bu dönemde, küçük üreticiler, taban fiatlarını yer yer protesto ettiler. Tutuklu aile ve yakınları birçok ilde saygın protesto eylemlerinde bulundular. Böylesi eylemler daha da yer yer sürüyor. Acil demokratik istemlere ilişkin 1256 aydının dilekçesi ile başlayan faşizm karşıtı aydınlar muhalefeti genişliyor, yankı buluyor. TÜRK-İŞ bünyesindeki anti-faşist muhalefet güç kazanıyor, sesini duyuruyor. TÜRK-İŞ'in 3 Haziran 1984'te İstanbul'da düzenlediği ve yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı "hak arama" toplantısında, işçilerin anti-faşist istemleri haykırması bunun en açık örneğidir. Öte yandan, üniversitelerin kışlaya çevrilmesini protes-

to amacıyla ilerici, demokrat bilim adamı ve araştırmacılar, gruplar halinde üniversitelerden istifa ettiler. 63 seçkin avukat, cezaevi koşulları ve savunma haklarıyla ilgili olarak İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na başvurular. Diyarbakır'da kadınlar, yaşam koşullarını protesto amacıyla vilayete yürüdüler. Genel "af" istemi, oyalama ve tehditlere rağmen yaygınlaşıyor. Bunlara, benzeri daha bir çok yerel gösteri ve protesto eylemleri eklenebilir.

Tüm bu gelişmeler artılabilmemeli ama ciddiye alınmalıdır. Bu gelişmelerde, öteden beri faşizmin halk düşmanı, anti-sosyal ve özünde anti ulusal olan karakterini gören Türkiyeli ve Kürdistanlı komünist, devrimci demokratik parti ve örgütlerin önemli oranda etkisi vardır ama, sözünü ettiğimiz kitlesel eylemlere damgasını vuran kendiliğencilik ve dağınıklığıdır. Gerçek 12 Eylül darbesinden sonraki yenilgi ve gerekse de gelişmelere müdahalede bulunabilecek parti ve örgütlerin çoğunun yeterince toparlanamaması, döneme uygun mücadele biçim ve araçlarını yaratamaması, kitlesel tutum almadaki kendiliğenciliğin, dağınıklığın başlıca nedenidir. Bunlar önümüzdeki yakın süreçte aşılabılır ve aşılmalıdır da. Kullanma becerisiyle doğrudan orantılı olarak halklarımızın zaferini yakınlaştıracak ve giderek gerçekleştirecek muhalefeti örgütlenme olanakları genişliyor. Artık savunma ve düzenli geri çekilmenin yerini, muhalefeti toparlama ve mücadeleyi yükseltme taktiği yer almalıdır.

PARTİ ÖRGÜTLERİ YÜKSEK NİTELİĞE KAVUŞTURULMALI

Muhalefeti toparlama olanaklarının genişlemesi, Kürdistan'da partimize önemli ve ağır görev-

ler yüklüyor. Partimiz, bir taraftan faşist diktatörlüğü yıkmaya mücadelesinde, aktif olarak yerini alırken; diğer yandan da Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini geliştirip güçlendirmeye, birincisini ikincisine tabi kılmaya çalışıyor. Bu çok yönlü görevlerin yerine getirilmesi; olanakların en verimli biçimde kullanılması için de, nitelikçe güçlü ve dinamik parti ağlarına ihtiyaç vardır. Her partili yoldaş bu anlayışla, bir taraftan Kürdistan ulusal demokratik muhalefetine örgütlenirken, diğer yandan parti örgütlerinin iyileştirilmesi ve yetkinleştirilmesi için duyarlı olmalı, sürekli çalışmalıdır.

Öte yandan, teslimiyetçi sağ oportünizmin partimizde yarattığı tahribatlar; ideolojik, politik ve örgütsel bunalımlar ve partimize yönelik 1982 operasyonları nedeniyle, uzun süre parti-ici sorunlar ve gereken önlemlerle uğraşmak zorunda kalan parti örgütlerinin, özellikle 2.Kongremizden sonraki süreçte önemli mesafeler kaydettiği bir gerçektir. Hemen hemen tüm birimler arasında gerekli ilişki ağının sağlanması, yeniden düzenli çıkmaya başlayan parti yayınlarının, bildirimlerinin olanakların elverdiği biçimde dağıtılması, sözlü propaganda ve ajitasyon çalışmalarının geliştirilmesi parti örgütlerinin başarılarıdır.

Ama ne yazık ki bunlar; yapmamız gereken ve gerçekleştirme olanağı, koşulları olan görevlerimizin ancak bir bölümüdür. Açık yüreklilikle söylemek gerekirse; yapılabitenlerin, yapılması gerekenlerin bir bölümünün gerçekleştirilememesi, parti örgütlerimizin tek tek üye ve sempatizanlarımızın; amatörlüğü, deneyimsizliği, nemelazımcılığı, sağ oportünizmin iz ve kalıntıları tamamen aşip yeterince duyarlılık gösterememelerinden kaynaklanıyor. Hiç kuşkusuz daha önemli görevler yerine getirilebilir. Ama, bunun başarılmasının nesnel yanı da var. Çünkü bu söylediklerimiz bir çırpıda çözülecek, iz ve kalıntıları hemen atılacak türden sorunlar, hastalıklar değil. Hele teslimiyetçi sağ oportü-

nizmin partimizde açtığı yaraların, sarılmalarına rağmen tamamen iyileşemedikleri bu koşullarda, yukarıda sözü edilen iz ve kalıntıların yer yer görülmesi bir noktada doğal karşılanmalıdır. Önemli olan, yer yer dahi olsa varlığını sürdüren iz ve kalıntıların, diğer eksik ve yanlışlıkların tespit edilerek tüm bunlardan arınmanın mücadelesini vermektir. İşte parti örgütlerimiz, üye ve sempatizanlarımız bu anlayışla önceden yapamadıklarını gerçekleştirmeyi, eksik ve yanlışlıklardan arınmayı ve örgütlenmelerini iyileştirmeyi önüne koymalıdır. Bunda gösterilecek titizlik, yenilmezliğimizin güvencesi olacaktır.

Ayrıca, varolan parti bağlarını koruyup güçlendirmek; parti örgütlenmesinde derinleşmeye örgütlemeyi temel arak hücrelerin ve diğer parti örgütlerinin niteliksel iyileşmesini, örgütsel yapının her düzey ve alanında yetkinleşmesini sağlamak gerekir. Parti örgütlerinin güçlendirilmesi ve nitelikçe yetkinleştirilmesi ise, her şeyden önce, parti örgütlenmesinde azami titizliği zorunlu kılyor. Böylesine bir titizlik; politikada sağ ve "sol" oportünizme; günlük yaşamda yığınlığa, karamsarlığa ve tedirginliğe; bireyciliğe ve bürokratizme; ideolojik ve felsefi yönden öznellikliğe kaynaklık eden her türden ve boydan, küçük burjuva görüşlere, alışkanlıklara ve hastalıklara karşı kararlı mücadelede ifadesini buluyor.

Öte yandan, parti örgütleri; üye ve sempatizanların politik duyarlılığının, ideolojik ve teorik düzeylerinin, örgütlenme yeteneklerinin gelişmesi için en azami çabaları sarfetmelidirler. Bir partinin öncü rolü oynamasının, bizzat o parti saflarının niteliksel yapısına bağlı olduğu unutulmamalıdır.

Açıkır ki doğru politika saptamak yeterli olmuyor, saptanan politika ve taktiklerin en başarılı ve verimli bir biçimde yaşama geçirilmesi gerekiyor. Bunun içinde yukarıdan aşağıya sağlam örgütlenmiş, düzenli çalışan toplumsal olaylar karşısında son derece hassas; geniş ve esnek hareket ve manevra yete-

neğiyle donanmış disiplinli bir yapı mutlaka zorunludur. Ne ki böylesi görevin yerine getirilmesi Merkez Komitesi'nden en alt parti örgütüne kadar, yani tüm parti örgütlerinin kolektif çabalarıyla mümkündür. Tüm parti örgütleri böylesi sorumluluk anlayışını, alışkanlık haline getirmelidir.

Aynı şekilde, partililer, gerek genel, gerekse bölgesel ve yerel sorunlarda olsun; bilimsel sosyalist bakış açısını, yığınlara güvenmeyi ve dayanmayı, çözümlerde sorumlu davranmayı, mücadele biçim ve araçlarını seçtilendirmeyi, kazanılmış yetenekleri geliştirmeyi ve yenilerini kazanmayı ilke edinerek, ilce eyleyip sık dokumalıdır. Parti üye ve sempatizanlarımız, yaşam biçimi bakımından kendilerini sürekli geliştirmeli, yenilemeli ve halka örnek olmalıdır. Kürdistan gibi geri toplumsal ilişkiyi ağıyla çevrili bir küçük burjuvalar ülkesinde, öncü kadrolar ancak böyle gelişebilir, halkla kaynaşabilir, bütünleşebilir ve hücreleriyle birlikte, partinin yığınlar içindeki can damarları, verici, alıcı antenleri olabilirler.

YIĞINLARI KAZANMA MÜCADELESİNİ YÜKSELTEMEK GEREK

Başta da belirttiğimiz koşullar değişiyor, yığınları örgütlemeye olanakları genişliyor. Yaşamın değişik alanlarında önemli hareketlenmeler var. Bu hareketlenmelerin merkezi örgüt lülüğe kavuşturulup Türkiye ve Kürdistanlı komünist, devrimci demokratik parti ve örgütlerin baştan beri savunageldikleri faşist diktatörlüğü yıkmaya mücadelesine kanalizasyon edilmiş, faşizmin arkasındaki büyük tekelklerden burjuva demokratlarına kadar tüm burjuva kesimlerini şu veya bu ölçüde korkutuyor. Bunun içinde ki; burjuva muhalefetine pasçası tutuşmuş, burjuva düzeninin "selameti" için didinip duruyor. Fakat en keskin bile, sınıfsal yapıları gereği, kitlelerin kin ve nefretini, rahatsızlığını, faşizme karşı olan ezici çoğunluğun çıkarlarını yansıtan çıkış

←
yolunu, örgütlemekten, uzaktır. Bu da gösteriyor ki; faşizme karşı yığınları örgütlemek; seçenek oluşturmak; en başta komünistlerin, devrimci demokratik güçlerin görevidir.

Yığınları kazanmanın, düşmana karşı mücadelenin sonucunu belirleyeceği gerçeğinden hareketle; her parti örgütü, üye ve sempatanın Kürdistan'da gerçek çıkış yolunun ne olduğunu, amaca varmanın yol yöntemlerini işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, diğer anti-faşist sınıf ve tabakalara götürmek, bu doğrultuda muhalefeti örgütlemek ve partinin yığın bağlarını geliştirmek göreviyle karşı karşıyadır. Bunun için partinin bölge, il, yerel ve diğer taban örgütleri;

Birincisi, parti yayınlarını ülkenin en ücra köşelerine ulaştırmalı, parti program ve politikalarını kitlelere götürmek için tüm olanakları kullanmalı, partinin bölgesel ve yerel olaylar karşısındaki tavrını merkezi politika ve taktikler, merkez yayın organları ışığında açıklamalı, gerektiğinde merkezi politikaların özüne bağlı kalmak, ters düşmemek kaydıyla açılımlar yapmalı, bildiriler ve teksirler çıkarmalıdır.

İkincisi, kitlelerin kendiliğinden hareketlerine müdahale etmeli, insiyatifi ele geçirmelidir. Böylesi durumlarda örgütlü gücün yenilemezliğini, gerçek çözüm yollarını, kitlelere anlatmalı ve benimsetmeye çalışmalıdır. Partililer, bizzat pratikleriyle kitlelere güven vermeli, en tehlikeli anlarda paniğe, korkuya; en başarılı anlarda sarhoşluğa kapılmadan azami fedakarlık ve cesaret göstermelidir. Ağır koşulların sonucu olan gerçekliği gidermeli ve bunun yerini dikkat ve atılganlık almalıdır.

Üçüncüsü, 12 Eylül öncesi demokratik kitle ve meslek örgütlerinde, sendikalarda, kooperatiflerde vb. alanlarda çalışanlardan; direncini kaybetmemiş, faşizme teslim olmamış insanlarla yakın bağlar, dostluk ilişkileri kurmalı ve örgütlü mücadeleye katkı yapacağı geliştirilmiş biçimde örgütlü mücadeleye kazanmalıdır.

Dördüncüsü, yığınlar arasında, özellikle devrimci coşkuyla dolu, parti davasına kendisini adanmaya hazır, yaratıcı yeteneklere sahip unsurlar bulmalı, eğitimi, geliştirmeli ve parti saflarına kazanmalıdır.

Beşincisi, varolan kitle bağlarının korunması, yenilerinin kurulması için; yaşamın çok yönlülüğü, bölgesel ve yerel özellikleri dikkate alarak değişik yol ve yöntemler bulmalıdır. Sıcak ilişkileri titizlikle korumalıdır.

Altıncısı, tüm bunları yaparken de, parti-içi işleyişi düzenleyen normlara, örgütsel hiyerarşiye, gizlilik kurallarına titizlikle uyulmalı; resmi olmayan yanal ilişkilerden kaçınılmalı; parti sırlarını dışa vurmamayı vazgeçilmez alışkanlık haline getirmeli; gösterişe, böbürlenmeye ve kendini beğenmişliğe kapılmaması için gerekli önlemler alınarak titizlikle korunmalıdır. Bu konuda en ufak

bir zaafın parti örgütüne büyük zarar verebileceği hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır. Sıkı illegalite temelinde; illegal çalışmayı olanaklar ölçüsünde yarı legal ve legal çalışmayla ustaca birleştirmek de zorunludur.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; parti ve yığın örgütlenmesi, sağlıklı ve güçlü yapıya ulaştırca, parti program ve görüşlerimiz yığınlar içerisinde maddileşecek, politikamız yığınlar yolu gösterecek, taktiklerimiz başarılı sonuçlar verecektir. Ancak bu şekilde günümüzde yaşanan gelişmelerin yönü, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerden yana çevrilebilir; oluşan potansiyelin bir kez daha sömürgeci burjuvazinin potansiyelinde erimesinin önüne geçilmiş olur. İşte halklarımızın gelişen toplumsal muhalefeti; ülkemizde bize böylesine çok yönlü ve açık görevler yükleyor.

Türkiye'nin Resmi Terör Örgütleri

Türkiye Cumhuriyeti'nin yurtdışındaki temsilcilerine karşı girişilen suikastlerden sonuncusu olan Avusturya'daki bombalı saldırı olayından sonra, hükümet yetkilileri, parlamentolar ve siyasi parti temsilcileri, her zaman yaptıkları gibi yine tehditler savurarak, köpürmüş ağızlarıyla ırkçı-şöven demagogiler kustular.

Bu arada konunun kukla parlamentoda görüşülmesi üzerine, milletvekilleri aynı yönde tehditvari konuşmalar yaptılar. Bunlardan özellikle 27 Mayıs darbecilerinden eski MBK üyesi ve şimdiki Halkçı Parti milletvekili Mucip Ataklı'nın konuşması, dikkat çekici olduğu gibi, çok önemli bazı gerçekleri de itiraf edici nitelikteydi. Ataklı, bugüne kadar dış temsilcilerine yapılan saldırılara karşı misillemeye girişilmemesini eleştirerek, kıssasa karşı kıssasa kuralına uyularak teröristlere karşı aynı yöntemlerle karşılık verilmesinin zorunlu olduğunu savundu. Ve "bu alanda Türkiye'nin örgütleri vardır" dedi.

Mucip Ataklı "Eğer Türkiye'nin örgütleri ve imkanları yeterli değilse yeterli hale getirilmesi" gerektiğini de vurguladı. Böylece, bugüne kadar "uluslararası terörizmle mücadele" edilmesi gerektiğini ikiye bölme işleyen Türkiye Cumhuriyeti'nin uluslararası terör eylemlerinde kullanılmak üzere örgütler kurduğu, CIA ve Pentagon merkezleri tarafından yönlendirilen uluslararası terör şebekeleriyle içli-dışlı olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Türkiye'nin bugüne kadar yurtdışında terör eylemlerine girişmediği sözü de koskocaman bir yalandır. İki yıl önce Beyrut'ta bir Ermeni ileri geleninin kaçırılması ve kimi Ermeni yöneticilerinin Lübnan'da öldürülmelerinin arkasında Türkiye'nin olduğu biliniyor. Ayrıca CIA tarafından planlanan Ağca olayı arında aynı zamanda Türkiye'nin gizli terör örgütlerinin de olduğu ve bu olayın en çok onlara yaradığı açıktır.

ARTAN TEHLİKE

Aradan üç buçuk yılı aşkın bir sürenin geçmesi, İran-İrak savaşının hızından, şiddetinden hiçbir şey eksilmedi. Savaş bütün acımasızlığıyla sürüyor. Halklar, hükümetlerinin saldırgan politikalarının sonucu olarak birbirlerini boğazlamaya devam ediyorlar. Aralarında sivil halktan çocuk, ihtiyar ve kadınlar da olmak üzere öldürülen ve yaralananların sayısı yarım milyon dolaylarında. Savaşan taraflar hiçbir hukuksal ve insanlık kuralı tanımıyor ve savaş bütün kuralsızlığıyla, vahşetiyle hergün daha tehlikeli boyutlara doğru yol alıyor. Artık teknik bakımdan daha gelişkin araçlar, kitle kırım silahları statüsüne giren kimyasal silahların yoğunluk kazandığı açıkça görülüyor. İran ve Irak halkları, savaşın bu korkunç yıkımcı sonuçlarına katlanmak durumunu sürdürüyor; daha fazla fedakarlık yapmaya çağırılıyorlar. Her iki iktidara karşı güçlü bir halk muhalefeti oluşmuş değil; varolan örgütlü muhalefet güçlerinin mücadelesinin üst basamaklara tırmanışının gözle görülebilir bir etken durumuna geldiğinden de ne yazık ki bahsedemiyoruz. Her iki taraf da kendi iç muhaliflerinin örgütlerini ezmeye önemli başarılar elde etmişlerdir. Hatta kimi muhalefet güçleriyle iktidar güçleri arasında yumuşama eğilimleri de belirmiştir.

Bu arada, artık Irak, dostlarından aldığı mali yardımlarla yetinemediğini daha ısrarla savunuyor; Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn gibi ülkelerden daha etkin askersel destek talebinde bulunuyor, savaşa fiilen müdahalelerini istiyor.

Irak, Basra körfezini abluka altında bulundurup, İran'ı önemli miktarda petrol ihraç etmeden yoksun kılmaya caydırma, masaya oturmaya zorlamak istiyor. Ama Irak'ın İran petrol ihracatının önemli bir

bölümünün yapıldığı Harg adasını ablukaya alıp, burada petrol yüklü gitmek isteyen gemilere saldırısına karşılık; İran da körfezdeki yabancı bandıralı tüm petrol gemilerine yoğun saldırılar düzenleyeceğini açıkladı, bunda çok ciddi olduğunu da kanıtladı.

İki ülke arasındaki savaş, bütün dünya devletlerinin dikkat merkezlerinin en önemli noktalarından biri durumuna gelmiştir. Savaşın artırdığı tehlike, uluslararası alanda, gerginliği küçümsemeyecek boyutta artırıyor. ABD'nin "petrol çıkarlarını koruma" bahanesine sınırların dışına çıkarak diğerleri kapitalist ülkeleri de yardımına çağırması ve körfez bölgesine askersel fiili müdahaleye ortam oluşturma girişimleri, bölgedeki gelişmeleri daha kötü boyutlara vardiye tehlikesini her geçen gün daha fazla kendi içinde taşıyor. Bölgede, Türkiye'nin de içerisinde bulunacağı "caydırma" ve sindirme eylemleri için fırsat kolluyor. ABD kendi müdahalesine, uluslararası kamuoyunu hazırlamaya çalışıyor. Dış destek arama ve kendisini haklı çıkarma yolundaki çabalarında son aylarda önemli bir artış oldu. ABD, bir yandan körfez meselesine ilişkin diplomatik çabalarını artırırken, öte taraftan da dolaylı müdahalelerde bulunarak sözde körfezin güvenliğini sağlamak amacıyla bölgedeki gerici iktidarları kışkırtıyor; önlemler almaya, birlikte davranmaya çağırıyor.

Suudi Arabistan'a 400 adet "Stingen" füzesi ve F-15 bombardıman uçaklarına havada yakıt ikmalini sağlayabilen iki adet

de KC-10 uçağı veren ABD; bu ülkede askersel açıdan kendisine yeni avantajlar sağlayacak istemlerde bulunuyor, savaşın vardığı boyutu bahane gösterek bölgedeki gerici devlet topraklarında kendisine yeni basamaklar, askersel yığınak noktaları oluşturma yönündeki çabalarını yoğunlaştırıyor. Tam bir savaş hazırlığı içerisinde olan ABD ve batılı müttefikleri, bölgeye modern savaş araçları ve asker yığınaklarını hızla artırıyorlar.

Geçen ay, Washington'da, NATO bakanları, Körfez meselesine önemle eğildiler, ortak planlar üzerinde görüştüler. "Çok gizli" bir toplantıda, George Shultz'un, Irak'ın yenilgisi veya körfezin kapatılması durumu ortaya çıkacak olursa ABD'nin müdahale edeceğini, aynı şekilde müttefiklerin de askeri müdahaleye hazırlıklı olmaları gerektiğini belirttiği basın yayın organlarına yansıdı. Bu aşamada, Türkiye'nin daha etkin rol oynamasının ve bölgedeki ağırlığını artırımının gerekliliği de NATO bakanlarında önemle belirtildi.

ABD, İran-İrak savaşının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu gelişmeleri, ileride hayata geçirmeyi tasarladığı planlarına uymada propaganda malzemesi yapıyor. Savaş, emperyalistlerce çok daha tehlikeli boyutlara vardiye, genişletilmek isteniyor. Bu durum bölge halkları gibi tüm dünya halkları için de ciddi bir tehlike oluşturuyor. Savaşın durdurulması, tehlikenin aşılması halklar için büyük önem taşıyor.

**PARTİ VE YİĞİN ÖRGÜTLENMESİNİ
GÜÇLENDİRMEK İÇİN İLERİ !**

İsveç'te bir Kürt yurtseverinin PKK(Apocular) tarafından hunharca katledilmesiyle ilgili olarak PPKK, TKSP, KUK, RIZGARİ ve TEKOŞİN ortak açıklama yaparak tüm devrimci-demokrat ve yurtsever güçleri aktif tutum almaya çağırıyorlar. Ortak açıklamanın tam metnini yayınlıyoruz:

KÜRDİSTAN HALKINA KARŞI GİRİŞİLEN

PROVAKASYONU KINAMAK YURTSEVERLİK BORCUDUR

20 Haziran 1984 günü İsveç'in Uppsala şehrinde, Kürdistan halkına, O'nun yurtsever hareketine karşı girişilen düşmanca bir provakasyonda, Batman doğumlu Enver ATA(A-Lİ) adındaki Kürt yurtseverler katledildi. Elini Kürt yurtseverinin kanına bulayan canlı, İsveç Polisi tarafından yakalandı, suçunu itiraf etti. Canlı, PPKK(APOCULAR) militanı olduğunu, partisinin hain ilan ederek verdiği emir üzerine, Enver ATA'yı öldürdüğünü belirtti.

Enver ATA, 1977'den beri Apocusaflarda yer almıştı. Yurt dışına çıktığından sonra da çeşitli yetkili düzeylerde onları temsil etti. 1984 yılına gelindiğinde, İsveç'te yayınlanan "Bersweden" adlı Kürtçe derginin editörlüğünü yapıyordu. 1984 Ocak'ında, Apocu yöneticilerin, hareket içindeki görüş ayrılıklarında muhaliflerine ve hareket dışındaki devrimci yurtseverlere karşı şiddet kullanmalarına karşı çıktığı için Apocu'lardan ayrıldı.

Enver ATA, sömürgeci Türk cuntasının ajanı, polisi olmadığı gibi, bir hain de değildi. Apocu harekete inanmış dürüst bir yurtseverdi. Hatta 12 Eylül'den altı ay önce Türk polisi tarafından yakalanmış, Diyarbakır'da üç ay işkence görmüştü. Polis, kendisini konuşturmadığı için ölesiye işkence etmiş, bacaklarından ve karnından ağır şekilde yaralamış, hatta öldüğünü zannederek, gizlice Diyarbakır genel çöplüğüne atmıştı. Orada, Belediye temizlik işçileri tarafından bulunup hastahaneye kaldırılmıştı. Daha tam iyileşmeden hastahaneden kaçmış ve yurtdışına çıkmıştı. İşte Enver ATA, devrimciliği, inancılığı ve yığılılığı böylesine kanıtlanmış bir Kürt yurtseveriydi. Apocu yöneticilerin, O'nun hakkında ölüm kararı almalarının tek nedeni, düşüncelerine, yaptıklarına inanmadığı, tasvip etmediği için kendilerinden ayrılmıştı. Evet, O Apocu'lardan ayrıldığı için katledildi.

Parti ve örgütlerimiz, Enver ATA'ya sıkılan kurşunların, gerçekte Kürdistan halkına, O'nun yurtsever hareketine sıkıldığı inancıdır. Özellikle Avrupa'da, sömürgeci Türk cuntasının cinayet ve barbarlıklarını teşhir etmeye, Kürdistan halkının mücadelesine uluslararası dayanışmayı yükseltmeye en çok ihtiyaç duyduğumuz böylesi bir dönemde, gerçekleşen bu çirkin saldırı, açıkça sömürgeci Türk cuntasına hizmet etmiş, Türkiye ve Kürdistan halklarının dışı verdikleri mücadelenin saygınlığına büyük gölge düşürmüştür. Türk sömürgecilerinden ve bilerek ya da bilmeyerek onlara hizmet edenlerden başka hiç kimseyi sevindirmeyen bu korkunç cinayeti, en derin nefretimizle kınıyor, Türkiye ve Kürdistan'ın her dört parçasındaki tüm devrimci yurt-

sever, demokrat örgüt ve kişileri de seslerini yükseltmeye, derin nefretlerini dile getirmeye çağırıyoruz.

Enver ATA'nın katledilmesi olayı; ne tesadüfi meydana gelmiş tekill bir kaza ne de yerel düzeydeki basit bir sürtüşmenin üzücü bir ölüme sonuçlanması olayıdır. O, serbest iradeye, örgüt içi demokrasiye ve düşüncelerin serbestçe tartışılma ortamı bulmasına inanmayan, düşünce ayrılıklarını ve kendi dışındaki örgüt ve kişilerle varolan ideolojik mücadeleyi baskı, şiddet ve terörle ortadan kaldırmak, gerektiğinde, devrimci de yurtsever de olsa muhaliflerini ya da kendisi gibi düşüncemeyenleri imha etmek için hiç bir şeyden kaçınmayan, despotik, fanatik bir örgütün, yıllardan beridir sistemleştirerek getirdiği düşmanca bir saldırı ve yoketme mantığının en son ürünüdür. Enver ATA cinayeti ne ilktir, -önü alınmazsa, suskunluk ve hoşgörülle geçiştirilirse - ne de son olacaktır.

Herkesin malumudur: 12 Eylül Darbesi'nden sonra ağırlaşan gericilik döneminde, Türkiye ve Kürdistan'lı çoğu parti ve örgütlerde olduğu gibi Apocular arasında da sorunlar su yüzüne vurdu, görüş ayrılıkları ortaya çıktı. PKK'nin geçmişte yaptıkları, içinde yaşanan koşullarda izlediği politika konusunda yöneticiler gibi düşüncemeyenler, hatta yöneticiler arasında birbirlerinden farklı düşünceler çıktı. Kimileri örgütten ayrılmayı çare olarak görürlerken, kimileri de örgüt içinde düşüncelerini savunmayı; örgütün kendilerince yanlış buldukları politika ve eylemlerini düzeltmek için çaba göstermeyi tercih ettiler. Hiç bir örgüt ya da parti, görüş ayrılıkları, yığılılık, şu ya da bu nedenlerle ayrılanlara ve diğer örgütlere karşı Apocu'ların başvurduğu yöntemlere başvurmadılar, vurmuyorlar.

Apocu yöneticiler, örgüt içinde farklı düşünen, eleştirilip yöneten herkesi, baskı ve tehditle susturma yoluna gidiyor, bunu başaramayınca fiziksel imhaya yöneliyorlar. Hele hele, Apocu yöneticilere göre, PKK'den ayrılmaya diye bir şey yok. Ayrılan her kes "davadan dönmüştür", haindir, ajandır, mutlaka öldürülmeli, ortadan kaldırılmalıdır. 12 Eylül öncesinde, bu tehlikeli fanatik mantıkla nice insanı zorla susturdular, kençleriyle beraber her emre uyarak çalışmaya zorladılar, bunu başaramadıkları zaman da nice insanı ajan, hain diye öldürdüler.

12 Eylül'den sonra, içlerinde görüş ayrılıkları çıktığından bu yana da sayısız örnek görüldü:

Apocu yöneticilerle görüş ayrılığı içindeydi diye, iki yıldır MK üyesi Resul ve aralarında dördü bulunan olan(bunlardan birinin Diyarbakır'daki ölüm orucunda komaya giren Hamilî Yıldız-

rim'in eşi olduğu söyleniyor) diğer bazı örgüt üyeleri tutsaktırlar. Hem Resul'e hem de diğer tutsaklara cunta zindanlarındaki tutuklulara yapılanlardan hiç de farklı olmayan baskı ve işkencelerin yapıldığını artık duymayan kalmadı. Bunların arasında çıldıranların, akıl dengesini yitirilenlerin olduğu, hatta son zamalarda Resul'ün öldürüldüğü yönünde yaygın bir söylenti var.

Daha önceleri, proletarya enternasyonalizminin en yiğit temsilcilerinden biri gibi tanıtılan MK üyesi Bakı Karer ve yirmiyiye yakın örgüt üyesi, aynı düşünüyorlar diye aylardır başka bir yerde tutsaktırlar(Bakı Karer'in de öldürüldüğü söyleniyor). Onların da aynı kötü koşullarda tutuldukları biliniyor.

Federal Almanya'da, Resul'ü braksınlar diye bazı girişimlerde bulunan Resul'ün akrabaları ölüme tehdit edildiler, kardeşi M. Sıddık ALTIN-OK, uğradığı saldırıda bıçakla yaralandı.

Batı Berlin'de, kendilerinden ayrılan başka birini bıçakla ağır yaraladılar.

Mainz'de, kendilerinden ayrılan Mehmet BİN-GÖL'ü silah zoruyla, öldürmek üzere kaçırdılar. Ancak anlayolda bazı Alman şoförlerinin de yardımları, M. Bingöl ellerinden kaçıp ölümden kurtuldu.

Fransa ve Hollanda'da kendilerinden ayrılanları tehdit ediyorlar. İsveç'te ayrılanların evlerine telefon ederek onları ve yakınlarını ölüme tehdit ediyorlar. En son olarak da 20 Haziran günü Enver ATA'yı katlettiler

Tüm bu saldırı, baskı ve imha politikasının Apocu yöneticilerin kararlarıyla yürürlüğe sokulmuş planlı gelişmeler olduğu hiç bir kuşkuya yer bırakılmıyacak derecede açıktır. Son bir kaç aydır Apocu yayınlar, ayrılanlara, eleştiri getirenlere karşı bilinçli ve sistemli bir propaganda yürütüyor. Bugüne kadar, devrimci kamuoyunu ikna edebilecek hiç bir somut kanıt göstermedikleri halde bir yığın kaba demagoji ile onların ajan ve hain olduklarını, yokedilmeleri gerektiğini işliyor.

Hem planladıkları saldırıları meşru göstermek, hem de Apocu saflarda yer almış dürüst, samimi insanları, ayrılanlara ve diğer hareketlere karşı düşmanca şartlanmaların içine sokmak için kaba bir propagandayla ardı arası gelmiyen saldırılara girişiyorlar. Ayrılan herkese hain diyorlar, ama katlettikleri Enver ATA'nın hain olmadığını, aksine Türk işkencehanelerinden öldüresiye işken celere rağmen direnerek çıkan bir yurtsever olduğunun kanıt, belge ve fotoğrafları var. Bu bile, onların demagojilerinin ne kadar yalana dayandığını apaçık gösteriyor.

Bu gerçeklerden hareketle, parti ve örgütlerimiz, Apocu hareketin, kendi siyasal yapısının ve fanatik mantığının ürünü olarak sistemleştirdiği bu, devrimci ve yurtseverlikle hiçbir alakası olmayan, gerçekte Kürdistan halkının mücadelesine yönelen, sömürgeci burjuvaziye, onun bugün işbaşındaki kanlı diktatörlüğüne yarayan eylemler sürdüğü, sonu olmayan yoldan dönüp devrimci yurtsever harekete asgarî güven verecek bir konuma dönmedikçe ne siyasal ya da demokratik düzeyde ne de merkezi ya da

yerel düzeyde onlarla hiçbir şekilde ortak iş yapılmamasına, her türlü ilişkinin kesilerek teşhir ve tecrit edilmesi gerektiğine inanıyor. Parti ve örgütlerimiz, söz konusu inancın tüm gereklerini yerine getireceklerdir.

Türkiye, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve Orta Doğu'daki devrimci, yurtsever örgütleri sesleniyoruz. Apocu hareketin bu yanlış ve tehlikeli mantığını meşrulaştırmaktan, O'na cesaret vermekten başka hiç bir işe yaraymayan destek, işbirliği ve karşılıklı dayanışma temelindeki diyaloglarımızı kesmeliyiz. Kürdistan halkının mücadelesine ve bölgede genel olarak yurtsever ve demokratik güçlerin çıkarına hizmet edecek tutum budur.

Yurt içinde ve dışındaki tüm Türkiye ve Kürdistanlı işçi, emekçi ve gençlere; tüm halk kitlelerine sesleniyoruz. Apocu yöneticilerin bu tehlikeli girişimlerine sessiz ve tavırsız kalmayın. Unutmayın, Apocuların bu provakasyon mantığından en çok cunta yararlanabilir. Hatta bu tür eylemleri fırsat bilerek cuntanın kendisi de açık ya da örtülü, kendi adına ya da böylesi mantığa sahibolanların adına terör eylemlerine girişebilir. Unutmayın, böylesi eylemler, Avrupa'da bizim mücadelemizin saygınlığına gölge düşürüyor. Cuntacılar da yurt dışına kaçanlar terbristlerdir diyorlar. Şimdi bu yönde Avrupa kamuoyunu daha kolay aldatabilir. Bu olay, aynı zamanda, Avrupa'da yabancılarla, Türk ve Kürtlere karşı varolan düşmanlığı daha da körükleyecektir. Bunun önüne geçmek için sesinizi yükseltin, yayınları açıkça kinayın.

Apocu hareketin içinde yer almış insanlara sesleniyoruz. Sizler, büyük çoğunluğunuz, dürüst, samimi devrimci ve yurtsever duygularla bu harekete katıldınız. Halkımızın mücadelesine katkıda bulunacağınıza inandığınız için de orada yer alıyorsunuz. Yöneticilerinizin, onların şartlandırdıkları arkadaşlarınızın yaptıkları her açıklamaya gözü kapalı "evet" demeden önce sakince biraz durun, düşünün. Görüş ayrılığı olanları da, ayrılanları da dinleyin. Onların dedikleri doğru ya da yanlış olabilir. İkna olursunuz ya da olmazsınız. Ama unutmayın, eleştiri getirenlerin ya da ayrılanların hepsi ajan veya hain olamaz. PKK demek Kürt halkı demek değil. PKK'li olmadığınız halde bu halkın mücadelesini kendilerince omuzlayan örgütler, insanlar var. Dışımızdaki herkese, ayrılan ya da ayrı düşünen herkese, ajan, hain, burjuvazinin usakları deyip işin içinden çıkarsak, iste o zaman gerçek ajan ve hainleri bulamaz hatta gizlemiş oluruz. Kendimiz dışındaki her kеше hain diyorsak, onlar arasında gizlenen gerçek hainleri bulup çıkaramayız.

Ayrıca unutmayın, insanları zorla bir örgütün içinde tutamayız. Devrimci örgütte yer alma nasil serbest iradeye dayanıyorsa, ayrılma da serbest iradeye dayanmalıdır. Aksine bize inandıran, bizim gibi düşünmeyen bir insanı zorla içimizde tutmaya çalışmak çok daha zararlıdır. Unutmayın, geçmişte, Suruç'da,

Devamı sayfa 11'de

DEKORUN VE AKTÖRLERİN DEĞİŞİBİLİRLİĞİNİ KAVRAMAK

Dilaver ARAM

Kurumlaşma yolunda hergün yeni bir adım atan, en kısıtlı demokratik hak ve özgürlükleri bile yokeden, yaşamın tüm alanlarına el atarak, herşeyi empeyalizmin ve yerli tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan kesimlerinin çıkarlarına göre düzenleyen faşist diktatörlük, işçilerin sendikal haklarını zaptederrek gerici faşist sendikacılığı güçlendirip, bilim yuvası olan üniversiteleri askeri kışlalara çevirdi. Emekçi halk kesimlerinin çeşitli düzeylerdeki örgütlerinin tümünü yasakladı. Parlamentodan yerel yönetimlere kadar her kurumunu demokratik içeriğinden boşaltarak, kendi diktatörlüğünün işlevine uydurdu.

Asker ve polis terörünün dalgası toplumun her kesimini sardı. Onbinlerce insan zindanlarda yaşıyor. Onlarca tutuklu ağır işkence ve kötü yaşam koşullarında can verdi. Onlarca idam kararı infaz edildi. Yüzlerce anti-faşiste idam cezası verildi. Faşist terör mekanizması artık, yalnız Türkiye ve Kürdistan'da bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşanlara değil; toplumun tümüne yönelmiş ve faşist terör yaşamın bir parçası haline gelmiştir.

Cuntanın arkasındaki ABD emperyalizmi ile sarmas dolaş olan en gerici ve kodaman tekeller, ekonomide, burjuvazinin belli kesimlerinin tasfiyesini hızlandırıyorlar. Büyük kentlerde, günde onlarca orta işletmenin kapısına kilit vuruluyor. Enflasyonun önü alınmıyor. Pahalılık hergün emekçi halkın lokmasını biraz daha küçültüyor. Türkiye ve Kürdistan, bir avuç için güllük güllüstanlık; milyonlarca emekçi için de açlık, yokluk diyarı olmuştur.

Faşist cunta, NATO ve ABD emperyalizminin güdümünde saldırgan ve yayılcı bir politika sürdürüyor. Türkiye ve Kürdistan topraklarında emperyalizme istediği hareket serbesti-

sinin tanıyor. ABD emperyalizmi dört bir yanı kontrol ve müdahale için, topraklarımızı fesat yuvasına ve ölümcül silahlarla da cephaneliğe dönüştürüyor.

Toplumun bu kara günlere iten ABD emperyalizmi ve onunla sarmas dolaş olan en gerici kodaman tekellerdir. Bu tekelci kesimlerin iktidara el koyuşu basit bir hükümet değişikliği değil; iktidarın, yargı, yasama ve yürütmesiyle el değiştirmesi ve bu kurumların içeriğinin, fonksiyonlarının yürütme lehine değişmesi olayıdır. Gerici kodaman tekelci kesimler, yönetimdeki "kuvvetler ayrılığı" ilkesini yok edip "anayasayı" kendi çıkarlarıyla uyumlaştırarak, toplumun diğer tüm sınıf ve katmanlarını yönetimden tasfiye ettiler. Türk sömürgeci devletinin yapısında meydana gelen bu değişikliğin ve toplum saflarında oluşan tablonun ardından Lenin'in deyişiyle "... tarihsel sürecin değişen ekonomik ve politik koşullarındaki her özel devirde somut belirleme gereklidir." Komünist ve devrimci hareketin, 12 Eylül 1980'le açılan "perdenin" bilimsel bir analizini yapmaları, bu "dekorda" oynayan "aktörler"i keşfetmeleri yakıcı görevdir. Bu yapılmadığı zaman anti-faşist cephe sağlam teorik ve pratik zemine oturamaz.

İktidarın el değiştirmesini dikkate almadan, dün tekrarlanan sloganları bugün sayıklayarak aynı taktiklerde ısrar etmek, Marksizm-Leninizm'in devrimci ve canlı özünden nasiplemektir. Faşist iktidara karşı tek alternatif olarak proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan demokratik halk iktidarını koymak, faşizm canavarını alaşağı etmede muhalefet güçlerinin önemli bir kesiminden yalıtılmayı ve onların desteğinden olmayı getireceğinden öncünün, onun politik temsilcilerinin taktiği olamaz. Besbelli ki faşizme karşı konum alan burjuva kesim, demokratik halk dev-

rimine gelmeyecektir. Bu, komünistler için açık bir olaydır. Ama komünistlerin elden bırakmadıkları proletaryanın sınıfsal bakış açısidir. Her tarihsel aşamada öncü sınıf, toplumda meydana gelen değişmelerin somut bir çözümlemesini yapar. İktidarın, iktidara karşı konum alan ve ikisinin ortasında olan güçlerin niteliğini bilimsel bir süzgeçten geçirerek, Lenin'in deyişiyle en sallantılı ve en güvensiz olan gerici bazı müttefiklerle dahi yol almayı, işçi sınıfı hareketi ilkesel olarak önüne koyar.

Leninizim, her tarihsel aşamada devrimin ve devrimci mücadelenin zenginliğini ortaya koymuştur. Lenin, "devrimciler büyük harflerle 'devrimi' yazmaya başladıkları zaman 'devrimi' kutsallaştırıp, baştan çıkararak, soğukkanlı ve ihtiyatla her şeyi dikkate almadan, hangi koşullarda, hangi eylem yönünde devrimci eylem yürütüleceğini, eylemin hangi koşullarda hangi yönde reformist eyleme çevrilebileceğini bilmediklerinden, ölçüp, biçip yoklamadıklarından dolayı birçok kez kendi başlarını kendileri yakmışlar" diyor. Doğmatizm ve şematizm tarihin her döneminde devrim mücadelesine sorunlar yaratmıştır. Çünkü "sol" oportünist Marksizm-Leninizm'in devrimci ve canlı özünden yararlanmıyorlar. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da "sol" doğmatiklerin anti-faşist cephenin örülmesinde tahripleri sürüyor. Onlar, 12 Eylül'le açılan "perdenin, dekor ve aktörlerin" konumunu kavramadıklarından, bir tarihsel aşamadan başka bir tarihsel aşamaya bir mumyayı sürükleyerek taşıma mantığı içindedirler.

Öncü bir partinin doğru taktik yürütebilmesi, ancak, toplumdaki istisnasız tüm sınıf ve tabakaların birbiriyle ilişkilerini nesnel olarak incelemeyle mümkündür. Her devrimin ve her ülkenin kendisine has

İttifakları vardır. Örneğin sömürgeci ve emperyalist boyunduruğa karşı ulusal demokratik halk devrimi mücadelesinde İttifaklar değişik güçlerden oluşur. Bu süreçte oluşan ittifak güçlerinden belli bir bölümünün sosyalizme geçiş sürecinde devrime karşı konum alacakları kuşkusuzdur. Bir ittifak tablosunun her zaman ve her koşulda aynı olması gerektiğini ileri sürmek, toplumsal gelişimin değişmez tekdede bir şeyirden oluştuğunu savunmaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da "sol" lafazanlar, faşizmin iktidara gelişine; devletin konumunda meydana gelen değişimi, burjuvazinin büyük çoğunluğunun iktidara karşı konuma düşmüş olması; iktidarın ABD emperyalizmiyle sarmaş dolaş olan sömürgeci tekelci burjuvazinin en kodamanlarının eline geçmesi olayını kavramadıkları müddetçe tutarlı bir anti-faşist politikaya sahip olamazlar.

"Sol" oportünistler açıkça belirtmeseler bile esas olarak faşizmin iktidara gelişini basit bir hükümet değişikliği olarak görmektedirler. Burjuva diktatörlüğünün tüm devlet biçimlerinde, mücadelede kullanılan araçların ve politik perspektiflerin aynı olduğunda ısrar etmektedirler. Bu sektör tutumlarıyla anti-faşist cepheye yer almaları gereken bazı güçleri faşizmin kucağına itmektedirler.

İŞÇİ SINIFININ

İDEOLOJİSİNE VE POLİTİKASINA GÜVENMEK

İşçi sınıfının faşizmi alaşağı etme mücadelesinde, değişik anti-faşist güçlerle yapacağı ittifaktan kaybedeceği bir şeyi yoktur. Komünistler örgütlülüklerine, sarsılmaz Marksist-Leninist ideolojiye ve doğru politik hatlarına güvenirlir. Onların böyle bir ittifakta kaybedeceği bir şeyleri yoktur. Aksine kazanacak çok şeyleri vardır. Herşeyden önce yıllardır paslı burjuva ideolojisinin etkisinde kalan, burjuvazinin demagojisiyle, yalanıyla, iftirasıyla kandırılan emekçi yığınları kazanmak, işçi sınıfı hareketinin yakıcı görevidir. Emekçilerin en ufak demokratik, mesleki ve ekonomik hakları için savaşmanın günden

güne emekçilerin politikleşmesi ve burjuvaziye karşı sınıf savaşımının yükseltilmesini beraberinde getireceği kuşkusuzdur.

Politikalarına güvenleri olmayan "sol"cularımız kendilerini yığınlardan yalıtılmaktadırlar.. Donkışotluk yaparak yığınlardan kopuk bir avuç insanla "devrim" yapma hayaliyle yanıp tutuşmaktadırlar ve sonuçta küçük burjuva dünyaları, yaşamın gerçeğiyle tanıştığında Marksizm-Leninizm'e olan "inanç"larını yitirmektedirler. Lenin'in belirttiği gibi "devrimin olup olmaması sadece bize bağlı değildir". Ve devrimin nerede kesintiye uğrayacağını da faşizme karşı verilen mücadele sürecinde güçler oranı belirleyecektir. Portekiz ve İspanya'da olduğu gibi burjuvazi bu süreçte kontrol altına alarak devrimi kesintiye uğratabilir. Ama Bulgaristan ve diğer bazı ülkelerde olduğu gibi işçi sınıfının etkinliği ve öncülüğünde oluşan ittifakın faşizmi alaşağı etme sürecinde belirleyici güç olması durumunda devrim kesintisiz bir yol alarak sosyalizme varabilir. Lenin bir mü-

det sonra kabarcak devrimci dalga için seçimlerde ne yapılması gerektiğini öğretir. "Eldeki bütün imkanlarla ve hiçbir sınırlamaya tabi olmaksızın devrimci hamlenin gelişmesine yardımcı olmak ve bunun için seçim kampanyasından yararlanmaktır. Devrim olup olmaması bize bağlı değildir ancak biz görevimizi yapacağız ve bu görev asla yarırsız değildir. Böyle bir oluşma, kitlelerin derinliklerine yarın demokratik bir devrim ya da öbür gün sosyalist bir devrim için de mutlaka meyvesini verecek olan demokratik ruh ve proleter özgürlük tohumlarının ekilmesini sağlar"

Marksizm-Leninizm'i Kürdistan toplumunun özgül koşullarında hayata geçiren PPKK, anti-faşist mücadelenin örgütlenmesinde tüm anti-faşist güçlerin kazanılması için yorumlamak ve durmak bilmeyen çabasını sürdürecektir, anti-faşist mücadelenin sağlam temellere oturtulabilmesi için ideolojik mücadeleyi her zaman sürdürmeyi görev bilecektir.

FAŞİZMİN SİVİL DESTEK ÇABALARI

Baştarafı sayfa 3'te

mızdır. Keskinleşen sınıf savaşımına karşı faşizm de şimdiden önlem almaya çalışıyor.

Kurulan veya kurulması düşünülen örgütler; sendika, spor kulüpleri, devlet gençlik örgütü, çeşitli tiplerde öğrenci ve gençlik birlikleri vb. gibi biçimlerde olduğu gibi, ilerde sivil, askeri veya hut da ikisinin karşımından meydana getirilen örgütlenmeler, "ölüm mangaları" biçiminde de olabilir. Hareket, cuntayı ne kadar etkileyen bir kabarma gösterir ve diktatörlüğü köseye sıkıştırırsa, diktatörlük de ona göre önlemler almaya çalışacaktır.

İşte böylesi girişimler ve örgütlenmelerin oluşturulması, faşizmin kurumsalma çabalarının yeni koşullarda attığı adımlardır.

...YURTSEVERLİK BORDUDUR

Baştarafı sayfa 8'de

Hilvan'da, Siverek'te, PKK 'yle çalışmaya zorlanan ve yanlış eylemlerin ciddi zararlarını gören halk kitleleri gerçek düşman olan 12 Eylül darbecilerini davul zurnayla karşılar hale geldiler. Çok daha kötü bir yere gittiler ve cunta, bunu devrimcileri karalamak için geniş biçimde kullandı. Cunta karlı çıktı, Kürt halkı, O'nun devrimci yurtsever örgütleri büyük zararlar gördüler.

Bu nedenle, yöneticilerininin, yayın organlarınınin açıklama ve yaptıklarını onaylamadan, körükörüne doğrulamadan önce, sağlıklı bir kafayla araştırın. Ve en önemlisi, örgütün bu sakat ve tehlikeli anlayışına cesaretle karşı çıkın.

24 Haziran 1984

KUK(Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları)

PPKK(Kürdistan Öncü İşçi Partisi)

RIZGARİ

TEKOŞİN

TKSP(Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi)

Los Angeles'te «Gelinsiz Düşün»

Sosyalist ülkeler Los Angeles'te 28 Temmuz 1984'te başlayacak ve 24 Ağustos'ta sonuçlanacak olan Olimpiyat'lara katılmama kararı aldılar.

Kararın gerekçesi emperyalistlerin denetimindeki tüm basın-yayın organlarının, anti-komünist, anti-Sovyetik propaganda araçlarının iddia ettikleri gibi, 1980 olimpiyatlarına ABD ve diğer bazı kapitalist ülkelerin boykotlarına tepki değil. Bu karar, bir kin veya bir intikam duygusundan çıkmıyor. Asıl mesele olimpiyat ülkülerinin, tüzüğünün ABD tarafından kabaca çiğnenmesi, olimpiyat oyunlarının kapitalist bir zihniyetle satılması, reklam ve yüksek kâr elde etmenin aracı olarak kullanılması (olimpiyatta 0,5 milyarlık masrafa karşılık 14,5 milyar dolar kar bekleniyor) ve en önemlisi de anti-komünist, anti-sovyetik histerinin güçlendirilmesi, düşmanlık duygularının kabartılarak sosyalist ülke sporcularına karşı baskı, terör ve diğer bazı iğrenç girişimlere girilmesi yönünde harcanan çabalardan geliyor.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, daha 1980 Moskova olimpiyatlarının hemen ardından 1984 Los Angeles olimpiyatları hazırlıklarına başladılar. Onların amacı, ABD'nin Moskova olimpiyatlarına karşı izlediği tutuma rağmen Los Angeles'te yapılacak olimpiyatlara katılmaktı. Çünkü SSCB ve diğer sosyalist ülkeler Los Angeles olimpiyatlarına katılmamanın değil katılmanın Reagan'ın kışkırtıcı, saldırgan politikasına zarar vereceğini ve haklar arası ilişkiler açısından olumlu sonuçları olacağına bilincindeydiler.

Buna karşın, uzun süreden beri ABD hükümeti, Kaliforniya Eyalet yetkilileri ve Los Angeles Olimpiyat Organizasyon Komitesi'nden oluşan üçlü, 1984 olimpiyatlarında sosyalist ülkelere karşı yapılacak eylemlerin programlarını hayata geçiriyorlar. ABD'li yetkililer sosyalist ülke sporcularının olimpiyatlara katılımının engellenmesi doğrultusunda adımlar attılar. ABD,

SSCB temsilcilerinin toplantılara katılmak amacıyla ülkeye girişini izne bağladılar. Bundan başka sporcuların ve organizatör ekiplerinin ABD'ye girişi, hükümetçe, "ajan girişini engellemek" gibi uydurma bir gerekçeyle vizeye bağlandı. Bu karar her ülkedeki olimpiyat komitesinin, kendi yarışmacılarını özgürce seçme özgürlüğüne gölge düşürüyor: seçimde ABD'ye söz hakkı anılamını taşıyordu. İkinci olarak da bu karar, "politik sığınmacı" avında avlamaya uygun koşullar yaratmaya yönelik bazı hesaplardan doğuyordu. ABD'li egemen güçler, yüzlerce son model, konforla düşenmiş daireyi ve diğer bazı araçları sosyalist ülke sporcularını kandırmada, satın almada kullanmak amacıyla hazırlamışlardı. Sosyalist ülkelere gelen yarışmacılar CIA ajanlarınınca adım adım izlenecekti. ABD'de sirtları sıvazlanarak kışkırtılan karşı-devrimci gerici, faşist örgütler kendi aralarında SSCB'nin ve diğer sosyalist ülkelerden sporcuların olimpiyatlara katılımını engellemek amacıyla güçlerini birleştirdiler; yoğun propagandalara ve eylem hazırlıklarına giriştiler. Sermaye çevrelerinde finanse edilen on dört kadar gerici ve faşist örgüt, propaganda eylemlerini yoğunlaştırıp ileride uygulamayı düşündükleri terör eylemleri için (ki bunu çoktan ilan etmişlerdi) uygun ortam oluşturmaya çalışıyorlar. ABD yönetimi "bizde özgürlük var" diyor ve saldırgan terörist eylemcilere karşı ön-

lemler almayı red ediyor. SSCB'nin ve diğer sosyalist ülkelerin bu düşmanca eylemlere dikkati çekerek, ABD'yi önlemler almaya çağırması ABD yetkililerince kulak ardı edildi. ABD buna yanaşmadığı gibi aksi yönde davranışlarını pervasızca sürdürdü. Bunun üzerine söz konusu provakasyonları boşa çıkarmak için SSCB ve diğer sosyalist ülkeler olimpiyatlara katılmaktan vazgeçtiler.

"Özgürlük" havarisi kesilen "hür dünya" masalı elebaşısı ABD'li yetkililer, SSCB'ye, utanmadan bu yarattıkları güvensizlik ortamında olimpiyatlara katılması için göstermelik çağrılarda bulundular. Pratik çabalarıyla SSCB'nin katılımını engellemeye çalışan ABD'li yetkililerin bu davranışına ancak ikiyüzlük, kamuoyuna aldatmaya yönelik sahtekarlık denebilir.

Tüm bunlar gösteriyor ki doğan sonuçtan ABD sorumlu ve bu ülkenin olumsuz tavrı bir kez daha olimpiyatlara gölge düşürmüştür. SSCB, Bulgaristan, Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Vietnam, Moğolistan, Laos Afganistan, Macaristan, Polonya Çekoslovakya, Küba, Kore Halk Cumhuriyeti, Güney Yemen, Etopya gibi ülkeler, sporcularının güvenliği sağlanmadığından olimpiyatlara katılmama kararı almak zorunda kaldılar.

ABD'nin yıkıcı faaliyetlerinin neden olduğu bu durumda 1984 yaz olimpiyatlarının çok sünek geçeceği kesindir. Çünkü gerçekten de, sosyalist ülkelere sosyalist sporcular, en iyi yarışmacıların yarısından fazlasını oluşturuyor ve bunlarız olimpiyatların "gelinsiz düşün"e benzediğini herkes kabul ediyor.

KAVGAYA HAZIRLANIN

baskı ve aşırı sömürüye rağmen hiçbir şeyin düzelme-yip aksine kötüleşmesi karşısında demagoji silahının da artık etkisini göstermeyeceği açık. Diktatörlüğün saldıradaki konumunu büyük ölçüde yitirmesi, muhalefet potansiyelinin daha aktifleşmesini getiriyor. Faşizme karşı muhalefet toplumun tüm kesimlerini sarıyor. Bu da, kuşkusuz faşizmi daha bir kırıcılaştırarak ve sınıf savaşımı keskinleştirecektir.

Baştarafı sayfa 1'de

Böyle bir dönem, komünistlere ve devrimci-demokratik güçlere, duyarlı olmalarını değişen koşullara zamanında müdahale sorumluluklarını yüküyor. Önümüzdeki dönemde, düzenli ve başarılı bir saldırıya geçebilmek için devrimci toparlanmayı, saf-ları sıklaştırmayı biran önce gerçekleştirmek zorundayız. Bunu bugün başaramazsak, yeni gelişmelerde halklarımız çok büyük zararlarla karşı karşıya gelebilir.

Öğrenci Gençliğin Kabaran Sorunları ve ÜSS

Üniversite seçme sınavlarının ilk elemesinden sonra ikinci elemenin 25 Haziran'da yapılması, öğrenci yurtlarından çok sayıda öğrencinin kovulması, YÖK'ün Ege Üniversitesinde yeni bir operasyona girişmesi; son zamanlarda dikkatleri öğrenci gençliğin sorunları üzerine çekti. Öğrenci gençlik sorunları çabuk kavrayan, baskıya karşı ısrankar ruhu ve dinamikliği gibi niteliklerinden ötürü faşizm için büyük bir tehlikedir. Bundan ötürü, faşist generallerin en sert saldırılarına hedef olan kesimlerden birisi de öğrenci gençliktir. Toplumun diğer kesimlerine göre cunta tarafından en fazla öldürülen en fazla idam edilen ve idamı istenilen, yine en fazla hapisanelere insan veren kesim öğrenci gençlik oldu.

Baskılar, sindirmeler sadece fiziki yoketmelerle sınırlı kalmadı. Burjuvazi, bir türlü başaramadığı; öğrencileri politika dışında bırakma sadece dersleriyle ilgilenen, bunun ötesinde düşünmeyen bir tip yaratma sevda-sını faşizmle gerçekleştirmeye kalkıştı. Üniversitelerin özerkliği hem bilimsel hem de yönetsel olarak ortadan kaldırdı. Tüm tarih ve felsefi ders kitaplarını değiştirdi. Okul ve üniversitelerin öğrenim programı daha fazla irkçi-şöven propaganda temelinde yeniden düzenlendi. Demokrat bakış açısıyla hazırlanan kitaplar okul avlularından içeri sokulmadı..

YÖK FELAKETİNİN FELAKETLERİ

En kötüsü YÖK oluşturuldu. YÖK, bilimsel ve yönetsel özerkliği resmen kaldırdı, üniversiteleri askeri kışlalara dönüştürdü. Üniversitelerarası Kurul'da rektörlüklere, dekanlıklara fanatik, çağdaş ilerlemeye düşman yoz, yaşadığı çağ ile çelişen, ileri olan her şeye karşı duran şöven düşüncelere sahip gerici, faşist insanlar getirildi. Öğrencileri geliştirecek ileriyi götürcek programları yerine öğrencinin sac, sakal, kılık-kıyafetiyle ilgilendi.

Doğramacı tam soyadına uygun olarak üniversitelerin özerkliğini doğramayı hızlandırdı. YÖK'ün "disiplin" anlayışıyla çelişen binlerce öğrenci sokağa fırlatıldı. Yüzlerce demokrat bil-

lim adamı keyfi gerekçelerle "sakıncalı" ilan edilip üniversiteyle ilişkisi kesildi. İki yıl içinde, 1000'in üstünde öğretim görevlisi bu anti demokratik ve bilimsel işlevinden çok şey kaybeden kurumlarda öğrencilere yararlı hocalık yapamaya-çağına kanaat getirip varolan anlayışı protesto ederek istifa etti. YÖK'ün "ayıklama" çalışmaları sürüyor. Son aylarda İzmir'de çok sayıda öğretim üyesinin uzaklaştırılacağı veya sürgün edileceği söylentileri yayılıyor. YÖK, aydınlar dilekçesine imza atan üyeleri hakkında da bu nedenden dolayı soruşturma açtı.

YÖK'ün felaketleri bunlarla bitmiyor. En son aldıkları bir kararla üniversiteleri paralı yaptılar. "Harçlı eğitim" denilen bu uygulama emekçi çocuklarının öğrenimi önünde yeni bir engel oluşturuyor.

Öte yandan, hükümet ve YÖK öğrencilerin koruyucusu görünmek ve varolan olumsuzluğu örtmek için büyük bir ön propaganda döneminden sonra "öğrenci affı" nı çıkardı. Fakat büyük harflerle yazılan ve gür sesle söylenen "öğrenci affı"na bakıldığında bunun da "reklamı bol çürük mal" olduğu hemen ortaya çıkıyor. "Af" üniversitelerden, okullardan atılan geniş öğrenci kesimlerini kapsamaktadır. Yasaya göre "sıkıyönetim uygulamaları nedeniyle okulları ile ilişkisi kesilenler, devletin şahsiyetine karşı işlenen suçlardan hüküm giyenler ve 4 Kasım 1981 tarihinden sonra okullarından disiplin cezası olarak uzaklaştırılanlar bu afftan yararlanamayacaklar". Böylece YÖK'le kapı dışı edilen, sıkıyönetimce tutuklanan binlerce ilerici yurtsever genç üniversiteninin dışında tutuluyor.

ÖĞRENCİ YURTLARI MI? ASKERİ CEZAEVLERİ Mİ?

Öğrencilerin kişilliksizleştirilmesi, robotlaştırılması sadece okul sınırlarıyla kalmıyor. Son dönemlerde basına da yansıyan yurtlardaki işleyiş ve uygulamalara bakıldığında bırakınız askerî garnizonlarla, askerî cezavahar ile dahi benzerlik gösterdiği görülür. Kurallar; gece belirli saatlerden sonra gelenlerin içeriye alınmamasından dışı fırcasına, ki-

tabin dolabin neresine yerleştirileceğine kadar uzanmaktadır. Yakın akrabası olmayan yurda misafir kabul eden veya yurt etrafında herke arkadaşıyla gezen bir kız öğrenci, yurt fiili yönetmenliğine ters düşebilmektedir. Bu baskıcı, boğucu kurallardan bir tanesini bile çığneme, disiplin cezasına çarptırılmaya yetiyor. Fihiyatta yurda hangi gazetelerin, hangi dergi ve kitapların sokulması gerektiği yurt yöneticilerinin özel niyetlerine, başka bir deyişle gerici-lik derecelerine bağlıdır. Bazı yurtlarda Cumhuriyet gazetesi İhan Selçuk'un kitabı gibi yayınların bile girmesi "sakıncalı" bulunabilmektedir.

Son dönemlerde öğrenci gençlik arasındaki tüm bu dezavantajlara rağmen, örtülen kıpırdanma, canlanma yurt yöneticilerinin paniğe, telaşa kapılmalarına yol açtı. Son üç ay içinde hiçbir tutarlı gerekeçeye dayanmadan, sudan havadan bahanelerle üç binin üzerinde öğrenci sokağa atıldı.

SON ÜNİVERSİTELERARASI "SEÇME" SINAVININ GÖSTERDİKLERİ

Üniversitelerin bugünkü anti demokratik işlerliğine ve YÖK'ün üniversite sınavlarına girenleri azaltma çabalarına rağmen, bu yıl da 437 bin 118 aday ilk eleme sınavlarına katıldı. İki tur halinde yapılan sınavların ikinde 220 bin 505 aday, ikinci sinava katılmaya hak kazanırken; geriye kalanlar kahve kapılarına döndüler. Bu 220 bin 505 öğrencide 25 Haziran'da sinava girdi. Sınav sonunda 68 bin 672 aday, öğrenim süresi dört veya daha yukarı olan fakültelere; 63 bin 841 aday da açık öğretim ve iki yıl süreli meslek yüksek okullarına yerleştirilecek, geri kalanların ezici çoğunluğu da işsizler ordusuna katılacak.

Anti-demokratik bir eğitim sistemi ile yapılan ÜSS'ün de anti-demokratik ve fırsat eşitsizliğine dayalı olduğu kuşku götürmez. Öğrenim ve yetiştirme olanakları kısıtlı olan bölgelerden daha az; bu olanakları yüksek olan, maddi geliri daha iyi olan kesimlerden daha çok aday üniversite eğitimi imkanına kavuşuyor. Türkiye ve Kür-

← distan'da bu alanda bir sıralama ortaya çıkmıştır. Hiçbir yıl bu sıralama bozulmadı, değişmedi. Değişen tek şey varsa o da öğrencilerin adlarıdır. Birinci sırayı özel programlı liseler almaktadır. İkinci sırada büyük kentler, üçüncü sırada Türkiye'nin kırsal bölgeleri ve büyük şehirlerin geçekökon semtleri, son sırada da Kürdistan gelmektedir.

Bu yıl yapılan üniversite sınavlarının ilk turu yine aynı sonucu ortaya çıkardı. Sınavlarda en başarılı çıkan 10 öğrencinin yarısını özel liselerde okuyan öğrenciler oluşturmuştur. İlk 10'a Türkiye'nin kırsal bölgelerinden emekçi semtlerinden ve Kürdistan'dan bir kişi bile girememiştir. İllere göre başarı sıralamasına bakıldığında yine benzeri durum ortaya çıkıyor. Başarı yüzdesine göre İstanbul'dan sınava girenler yüzde 63,53'le birinci sırayı; İzmir'den girenler yüzde 63,04'le ikinci sırayı; Ankara'dan girenler yüzde 60,4'le üçüncü sırayı almıştır. En son sırada yer alan Hakkari'den sınava girenlerin ise ancak yüzde 14,9'u başarılı olmuştur.

Ayrıca üniversiteye öğrenci "seçme" biçimi, öğrencinin gerçek yeteneklerini, topluma yararlı olabilecek yönünü çıkartmıyor. Öğrenci üç saatlik sınavın çıkaracağı sonuca göre hayatına yön veriyor. Çoğu kere adaylar son tercihlerini "istediğim dalı tutturmasam da hiç olmasın boşta kalmayayım" hesabıyla rastgele düşük puanlı okulları işaretlediklerinden, hiç de ilgi duymadıkları bir dalda yaşam boyu geçimlerini sağlamakla karşı karşıya kalabiliyorlar. Yine ekonomik güvencesizlikten ötürü öğrenciler yetenekli oldukları, topluma yararlı olabilecekleri bölümleri değil, daha iyi geçinebilecekleri dalları tercih ediyorlar.

ÖĞRENCİ GENÇLİK BASKIYA TAHAMMÜL ETMEYE ALIŞKIN DEĞİLDİR

Öğrenci gençliğin sorunları ve üzerindeki baskılar sadece yukarıda sözü edilen noktalar değildir. Öğrenci gençliğin önünde dev ekonomik, akademik, sosyal ve siyasal sorunlar da vardır. Çok yönlü baskılarla karşı karşıyadır. Ve tüm bu sorunların toplamın diğer sorunlarıyla kopmakla bağıları vardır. Bunların köklü çözümü, genel demokrasi ve ulusal bağımsızlık savaşımının dışında gerçekleştirilemez. Bundan ötürü hedef, Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ne ve

sosyalizme giden yolu tutan, her türlü gelişmenin önünde duran faşizmi yıkmaktır.

Öğrenci gençliğimiz de bunun bilincindedir. Türkiye ve Kürdistan gençliğinin şerefli bir mazisi vardır, savaşım deneyimi vardır. O baskıya, zulme ses çıkarmamaya alışkın değil. Şimdiden sesini yükseltmenin, kavgalı günlerin, şanlı direnişlerin ilk işaretini veriyor. İstenilen düzeyden çok uzak olsa bile, bugünkü koşullarda "yasal" hakların maksimumunu kullanarak

uygulamalardan, baskılardan duyduğu rahatsızlığı; bazı okul dergilerini çıkartarak, güncel haksızlıklarla ilgili yer yer boykotlar düzenleyerek, bildiriler dağıtarak gösteriyor, sorunlar karşısında örgütlü davranmak için komiteleşiyor. Bu da gösteriyor ki, sömürgeci faşist diktatörlüğün tüm uygulamalarına rağmen gençlik hareketi gelişip güçleniyor ve kendi konumuna uygun olarak safalarını sıklaştırıyor.

İhanet ve Teslimiyet Yaygınlaştırılmak İstiyor

Haziran ayı ortalarında MDP Bitlis milletvekili tarafından ihaneti ve teslimiyeti daha da yaygınlaştırmak amacıyla bir yasa önerisi hazırlandı. Söz konusu yasa önerisine göre yaptığı açıklamalarla "örgütün ele geçmesini ve dağılmasını" sağlayan örgüt elemanlarının, yani ihanet edenlerin cezası indirilecek. Bu durumda olanlardan idam cezasına çarptırılanların cezası on yıla; ömür boyu hapis cezası beş yıla indirilecek ve bunlar dışındaki ceza gerektirecek suçlar için de herhangi bir ceza verilmeyecek.

Türkiye ve Kürdistan'daki cezavlelerinde, zaten varolan teslim alma ve ihanete sürükleme politikalarına, böylesi bir yasa da eklendiğinde; bir taraftan gerçekleşmiş ihanet ve dönemliklerin "bedeli" verilirken, diğer yandan da, inancını yitirmiş veya zayıf kişilikli unsurların ihanete sürüklenmeleri daha da teşvik edilecek. Gerçi, halklarımızın davasına ihanet ederek, örgüt sırlarını, parti ve örgüt militanlarının yakalanması için gereken bilgileri verenele başından beri ayrıcalıklı davranılıyor ve "hafifletici nedenler" bahane edilerek ceza indirimine gidiliyor ama, bu yasanın çıkması halinde ihanetin "bedeli" hakıyla ödenmiş olacak.

Göstermelik "af" çabalarının bile rafa kaldırıldığı, idam cezalarını yağdırıldığı, cezavleleri koşullarının daha da ağırlaştırıl-

dığı Türkiye ve Kürdistan'da, bu tür ihanete sürükleme politikalarının iyi bilinmesi gereken önemli bir yönü var. Bu, tek tek kişilerin kazanılması ve kurtarılmasının ötesinde, halklarımızın davasını dumura uğratma amaçlıdır. Onlar, halkın davasına ihanet edenleri, bu amaçları doğrultusunda kullanabildikleri oranda korur ve ödüllendirirler. Geri kalan vaadleri yalan ve demagojiden ibarettir.

Öte yandan, tarihsel gelişim de, halkın davasına ihanet edenlerin, burjuvaziye yararlı oldukları sürece ödüllendirildiklerini, artık posaları çıkınca bizzat burjuvazi tarafından çöplüğe atıldıklarını çok defalar kanıtlanmıştır. Bu gerçek, hem cezavlelerinde, hem de yaşamın çok yönlülüğünde, bir avuç tescilli ve ne yaptığını çok iyi bilen hainler dışındaki insanlardan örgütüne olan inancını yitirmiş ve zayıf kişilik sahibi olanlara anlattırılmalıdır.

Sömürgeci Türk burjuvazisi ve onların ülkemizdeki işbirlikçilerinin teslim alma ve ihanete sürükleme politikaları dun olduğu gibi, bugünde boşa çıkarılmaktadır. Cezavlelerinde halklarımızın davasını ve mücadelemizin onurunu koruyan direnişçi gelecek korunacaktır. İhanete ve teslimiyete sürüklenen bir avuç insan, direnen, savaşım veren milyonların güvencesi altında ezilip gideceklerdir.

DÜZELTME. Pêşeng'in haziran sayısında, 1. sayfanın ilk sütununda basımdaki bir teknik hata sonucu dikkörtgen içine alınmıştır. Ayrıca, 3. sayfada, ilk sütunun 1. paragrafının 45. satırında "genel" kelimesi yerine yanlışlıkla "yerel" yazılmıştır.

Düzeltilir, özür dileriz.

..ÖNURUMUZU..

Baştarafı sayfa 1'de ha kanıtıyor: Genelde sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı verilen mücadelenin başarıları oranında cezaevleri koşulları iyileştirilebilir ve tutukluların yaşamaları pahasına savundukları istemler gerçekleşebilir. Yoksa, faşizm hiçbir demokratik istemi kendiliğinden vermeyecektir. Böylesi bir başarının yolu; cezaevlerindeki direnişlerle en azami ölçülerde dayanışmayı sağlayıp kamuoyu yaratmaktan, faşizme karşı mücadeleyi yaşamın her alanında geliştirmekten, örgütlemekten ve yükseltmekten geçer.

İşte bu inançla, cezaevlerinde direnen tutuklularla dayanışmamızı yükseltelim. Cezaevi koşulları hakkında uluslararası kamuoyunu ve kuruluşları duyarlı kılamak, harekete geçirelim ●

...TAYİP KONDU...

Baştarafı sayfa 16'da

Faşist mahkeme, Ö'nü öğrenim özgürlüğünü engelleme iddiasıyla 3 yıl 8 ay ağır hapis cezasına çarptırdı. Tayip yoldaş, cezaevinden çıktıktan sonra da devrimci çalışmaya devam etti. Sağ oportünist anlayışa karşı çıkarak Marksist-Leninist politikaya sonuna kadar sıkı sıkıya bağlı kaldı.

Geçtiğimiz haziran ayında karara bağlanan "KİP-DDKD davası"ndan yargılanan Tayip yoldaş, 8 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Parti Ö'nü yurt dışına çıkarma kararı aldı. Ama ne yazık ki, ömrünün çok verimli bir çağında vuruldu. Kürdistan halkının kurtuluşu uğruna sürdürdüğü onurlu savaşım hayatı, gözlerini yumarak şehitler kervanına katılmasıyla son buldu.

Devrimci azim, direnç sürekli öğrenme ve yenilenme, fedakârlık, cesaret, girişkenlik, disiplinli kolektif çalışmaya ve davaya sınırsız bağlılık gibi özellikler Tayip yoldaşı biçimlendiren özelliklerdi. Anısı unutulmuyacak ve Ö her zaman Kürdistan halkının kalbinde, mücadele bilincinde yaşayacaktır. Savaşım bayrağı daha yükseklere kaldırılacak, Tayip yoldaşın uğruna canını verdiği zafer kazanılacak; Kürdistan'da bağımsız, sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratılacaktır. Sömürgeci vahşet, faşizm bizi, yıldıramadı, yıldıramayacaktır; katletmeler kinimizi bileyecektir. Ve yarın; Tayip yoldaşın düşüncesi ve eyleminin yönelmediği yarın, sömürgeci boyunduruğun tümünden yokedileceği gün olacaktır ●

PPKK'nin TSİP'e Mesajı

16 Haziran'da Türkiye Sosyalist İşçi Partisi 10. kuruluş yıldönümünü kutladı. TSİP'in kuruluşununun 10. yıldönümü nedeniyle PPKK Genel Sekreteri Serhad DİCLE yoldaş, TSİP Merkez Komitesi'ne bir kutlama mesajı gönderdi. Kutlama mesajını aşağıda yayınlıyoruz:

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli Yoldaşlar

Partinizin 10.kuruluş yıldönümü kutlamalarında aranızda bulunamadığımız için üzüntülerimizi bildirir, bizi anlayışla karşılayacağınızı umarız.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, hem uluslararası alanda hem de Türkiye'de sınıf savaşımının keskinleştiği, hızlı toplumsal ve siyasal gelişmelere tanık olduğumuz kritik bir dönemde 10. yılını dolduruyor.

Uluslararası alanda başını ABD'nin çektiği emperyalizm ve gerici güçleriyle sosyalizm, bağımsızlık, demokrasi ve barış güçleri İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk defa gezegenimizin geleceğini yakından etkileyen, insanlık üzerinde yakından rol oynayan bir konuda karşı karşıya gelmiş bulunuyorlar.

Türkiye'de de faşist diktatörlüğün demokrasiye dönüşümü yolundaki demagojileri tamamiyle boşa çıkartan bir muhalefet hareketi geliyor. Bir avuç tekelin diktatörlüğüne karşı Türkiye ve Kürdistan halkları safında geniş çapta varolan hoşnutsuzluk artık geniş boyutta aktif bir muhalefete dönüşme yolunda biçimleniyor.

Partinizin kuruluş kutlamalarının, Türkiye işçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran direnişlerinin yıldönümleriyle çakışma-

sı, ona ayrıca bir anlam ve önem kazandırıyor.

Kürdistan Öncü İşçi Partisi, TSİP'in yaşadığı bu 10 yıllık savaşımı boyunca, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci mücadelesinde çok önemli bir konuma sahip olduğunun bilincindedir. Öte yandan TSİP'in ezen ulus şovenizmini kırmada, Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesini örmede yadsınmaz bir rol oynadığı da, partimizin her vesileyle belirtmekten mutluluk duyduğu bir gerçektir. Aynı duygu ve inançlar yıllardır partilerimiz arasında dostça bir işbirliği ve kardeşçe bağların varolmasına yol açmıştır. Kürdistan Öncü İşçi Partisi, partilerimiz arasında varolan dostluk ve kardeşlik bağlarının geliştirilmesinin ortak düşmana karşı işbirliğimizin daha da geliştirilmesinin gereğine inanıyor.

Bu inançla, TSİP'in 10.kuruluş yıldönümü dolayısıyla en içten tebriklerimizi ve devrimci selamlarımızı iletir, kuruluş kutlamalarının halklarımızın faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinde ileri bir adım olacağına olan inancımızı belirtiriz.

TSİP Merkez Komitesi'ne ve tüm TSİP'li yoldaşlara partimizin en sıcak devrimci selamlarıyla.

10 Haziran 1984

PPKK

(Kürdistan Öncü İşçi Partisi)

Genel Sekreteri

Serhad DİCLE

Partimizin Değerli Militanı TAYİP KONDU Şehit Düştü

vülmesine rağmen teslim
olmadı, direndi; polise lazım
olabilecek hiçbir bilgiyi ağzın-
dan çıkarmadı. Kararlı diren-
cini tutuklu kaldığı süre boyun-
ca sürdürdü. Hiçbir zaman yıl-
gınlığa, karamsarlığa, inancsızlı-
ğa kapılmadı; tutuklulara moral
verdi.

Devami sayfa 15'te

5 Temmuz 1984 gecesi yol-
daşlarımızdan TAYİP KONDU
faşist diktatörlüğün sınır muha-
fizlarıyla çıkan çatışma sonu-
cunda şehit düştü.

Tayip yoldaş, 1955 yılında Kulpa-
ta yoksul bir ailenin çocu-
ğu olarak dünyaya geldi. Okul
okuyamadı. Çocukluğu terzi çı-
raklığı yapmakla geçti. Çalış-
maya 7-8 yaşlarında başlayan
Tayip yoldaş, diğer yoksul Kürt
çocukları gibi kendisi de oyna-
ma ve çocukluğunu yaşama fir-
satlarından yoksun kaldı, geçim
sıkıntısı çeken ailesine destek
sağlamaya çalıştı. O, ulusal ve
sınıfsal ezginin etkilerini daha
çok yaşta sırtında ağır bir yük
olarak hissetti.

60'yılların sonlarında Silvan'da
faaliyet yürütmekte olan Kürt
devrimci güçlerine sempati duydu.
Onlarla ilişki kurdu. Bilgisi ve
becerisi ölçüsünde Kürdistan'da
yurtsever, devrimci görüşle-
rin yaygınlaşması için çaba sarf
etti. DDKO hareketine ve Dr.
Sivan'ın önderliğinde oluşturulan
devrimci, yurtsever harekete
sempati duydu.

1975 yılında askere gitti. Asker-
liğini bitirdikten sonra
Silvan'a dönen Tayip Yoldaş bu-
rada ufak bir terzi dükkanına ortak
oldu, geçimini bu yoldan
sağlamaya çalıştı. Bu arada devrimci
çalışmadan da geri kalmadı.
Tüm zeka ve becerisini devrimci
hareketin emrine sundu,
aktif çabalar harcadı. 1976'da
kurulan Silvan Devrimci Demokratik
Kültür Derneği(ş DDKD)
içerisinde yer aldı. 1978'de yerel
bir dernek olan Silvan DDKD
feshedilip yerine kurulan
DDKD Silvan şubesinin ilk
kongresinde yönetim kuruluna
seçildi. Yönetim kurulunda saymanlık
görevini yürüttü. 1979
Nisan ayında yapılan DDKD
Silvan şubesinin ikinci kongre-
sinde tekrar dernek yönetimi-
ne seçildi ve bu kez de sekreterlik
görevini üstlendi. DDKD
faaliyetlerinin Diyarbakır Sıkıyönetim
Komutanlığınca yasaklanmasından sonra, mücadeleye
yeni koşullara uygun çalışma biçimleriyle devam etti, devrimci
çalışmayı kararlıca sürdürdü. Silvan'da Devrimci Demokratik
gençlik hareketinin fedakar ve kararlı bir yöneticisi olarak göze
çerpti.

Tayip yoldaş 1979 sonbaharında
partiyeye üye oldu. Parti saflarında;
partinin yiğitleriyle bağlarının
güçlendirilmesi ve yi-

ğınların örgütlenmesi için aktif
çalışmalar yürüttü. 1980 yılının
12 Mart'ında T.Kürdistanı gene-
linde eylemler düzenlemeyi kararlaştır-
tıran UDG'nin Silvan Komitesi'nce alınan karar doğrultusunda hareket ederek Silvan
Lisesi'nde düzenlenen protesto
eyleminin başarısı için aktif çabalar
harcadı. Öğrencilerin bu protesto
eylemine karşı çıkan bir avuç gerici ve
lumpeninini; eylemi sabote girişimi karşısında
eylemcilere destek sağlamaya
çalışırken polis tarafından yakalandı.
Kendisiyle birlikte yakalanan bir
arkadaşıyla beraber Tugay'a götürülüp
işkence edildiler. Daha sonra Diyarbakır
Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı
D.Bakır'daki işkencehanelerde
günlerce işkence altında kalan
Tayip yoldaş, bir kaç kez baygınlık
geçirinceye kadar dö-

ÖRGÜTSEL YAŞAM

Baştarafı sayfa 2'de

götürecek her ciddi adım, söz-
konusu görevin başarılmasıyla
doğru orantılıdır. Üstelik bu, geleceğin
yeni yaşamının inşa edilmesinin temel
taşlarının döşenmesinden başka bir şey
değil.

Partimiz açısından; partili
yoldaşlar açısından bu görevler,
Leninci parti normlarının örgüt-
leyişimizin her alanına, her anına egemen
kılınması; Leninci parti ilkeleriyle
bağdaşmayan tüm yapı, anlayış ve alışkanlıkların
arınılması anlamına geliyor. Bu
normlara uyma ve hayata geçirme her parti
örgütünün her yoldaşın yaşam tarzı haline
gelmek zorundadır. Partimizi Leninci
normlar üzerinde olgunlaşmış mükemmel
bir kurumlaşmaya götüreceğiz, hepimiz,
her partili yoldaş için geçerli kuralları
işlemesini dış bir zorlamaya gereksinim
duymadan kendiliğinden sağlayacak
bir alışkanlık ve yeteneği kazanmak
zorundayız. Bize bu konuda doğru ve kolay
yol göstericiliği yapabilecek olan
partimizin tüzük ve programıdır. Leninci
parti ilkelerinin ışığında ve partimizin
yaşanmış deneyimlerinin süzgeçinden
geçirilen parti tüzüğümüzün sınıf
temeline oturmuş, yol gös-

terici ve yönetici yeteneklerle
olgunlaşmış gerçek bir kurumlaşmaya
ulaşmada her partili için en güvenilir
rehberdir.

Partimizin 2.Kongresi'nin en çok
üzerinde durduğu noktalardan
biri de, Leninci parti yaşamının
vazgeçilmez unsuru olan her kes için
geçerli tek bir sikket disiplinin ve
kurallar sistematizinin somut ifadesi
olarak Parti tüzüğünün hayata geçirilmesi
sorunu oldu. Kongre örgütsel savaşım
sürecinde, parti tüzüğünün gözardı
edildiği, önemsenmediği her alanda,
ciddi olumsuzlukların, yanlış anlayış ve
zaafaların boy verdiğini kanıtlarıyla
ortaya koydu. Leninci parti işleyişine
gerçekten sahip ve proletaryanın öncü
örgütü olmayı fiiliyatta hak etmiş
olmakla partisel yaşamda tüzük ve
programın hayata geçirilmesi zorunlu
luğunda arasındaki kopmaz bağların
varlığına işaret etti. 2.Kongre'nin
işaret ettiği noktalar; hem dünya
devrimci hareketinin deneyimlerinin
hem de ülkemiz koşullarında her gün
yaşadığımız gelişmelerin doğruladığı
gerçeklerdir. Bize düşen görev bu
gerçeğe sıkı sıkıya sarılmak, hiçbir
koşul altında ondan ayrılmamaktır.
Devrimi zafere götüreceğiz halkın
örgütsel gücüdür. Örgütlü yaşamın
asgari koşulu ise bu olmazsa olmaz
sorumluluğuna davranmaktır.